



Arne Imsen

Bannlyst Frihet

- fallstudie över
missbrukad mediamakt

Arne Imsen

Bannlyst Frihet

- fallstudie över
missbrukad mediamakt

BMC-förlag
Box 201 34, 161 02 Bromma

Av Arne Imsen har tidigare utgivits :

Har Lewi Pethrus rätt (1962)

I världen men icke av världen (1964)

Tid att vakna (1965)

Fruktad Frihet (1970)

Från död till liv (1970)

Låt dig inte luras av homosexmaffian (1982)

Kärleksfull aga (1991)

BANNLYST FRIHET

- fallstudie över missbrukad mediamakt

Copyright © 1995 Arne Imsen

Sättning och grafisk form: Bällsta Media Center /

Stina Fridolfsson, Mikael Eliasson

Utgiven av BMC-förlag

Tryck: Arash Tryck & Förlag, Spånga

ISBN 91 630 3849 8

*"Var inte rädd, du
lilla hjord, er fader
har beslutat att ge
er riket."*

Jesus

Förord

Det är nu exakt tjugofem år sedan *Fruktad Frihet* kom ut. Meningen var då att den ganska snart skulle följas av en andra del. Så blev det emellertid inte. Många ting inträffade, som då ändrade alla planer på fortsatt bokutgivning. De fick läggas på framtiden. Varför det blev så, skildras i en kommande bok.

Åren har runnit iväg och boken har nu hunnit bli ett kvarts sekel gammal. Under de senaste två åren har emellertid min litterära verksamhet åter tagit fart. Tre böcker, varav en predikosamling och två debattböcker, kommer inom överskådlig tid.

Denna bok, *Bannlyst Frihet*, har fått gå före av helt speciella orsaker. Boken är en fallstudie och berör ett avgränsat område, men är i övrigt på sitt sätt *Fruktad Frihets* fortsättning.

Det är femtio år sedan det andra världskriget slutade. Det är lika lång tid sedan tidningen *Dagen* startade. Själv fyller jag samtidigt sextiofem år, och jag noterar med förskräckelse det faktum, att jag genom missbrukad mediamakt varit bannlyst av den kristna rikstidningen i fyrtiotvå år. Midnattsropet fyller dessutom trettiofem år.

Det som gjorde att jag växlade om mina bokpla-

ner, var sommarens besked om att den infernaliska bannlysningen fortsätter utan inskränkningar.

Denna dolda förföljelse är Dagens verk, en uppfinning som aldrig sanktionerats av pingströrelsens folk, eftersom pingstvännerna saknar kunskap om den.

Inför femtioårsjubileet startar vi därför en informationskampanj, som riktar sig till allt folket. Bannlyst Frihet är det första ledet. Vi menar att den är nödvändig. Den kommer att undanröja många konfliktsaker söndringsorganet Dagen skapat.

Bällsta i oktober 1995

A.I.

Inledning

Att skipa rättvisa är en av tillvarons viktigaste funktioner. Då rättvisan blir kränkt och bortstött, faller allt samman och allt normalt liv upphör. Då ett vapen skapas, exempelvis en tidning, som används i orättfärdighetens tjänst, undermineras själva grundförutsättningen för all normal samexistens. Därför är det så nödvändigt att ständigt pröva maktmedlen och avslöja deras missbruk. Om så icke sker, öppnas avgrundens portar för alla möjliga typer av "ekologisk" skadegörelse.

Detta gäller i synnerhet gemenskapsformer med kristna förtecken. Aposteln Paulus varnar för andlig kannibalism i ett urspårat församlingsliv. Miljön hade blivit sådan att det fanns uppenbar risk för var och en att bli uppäten av sina närmaste. Fenomenet är inte okänt i vår tid.

Det är därför ingen tillfällighet att denna skrift om ett sådant maktmedel går före andra som väntar på publicering inför min 65-årsdag. Detta är, så långt jag kan förstå, den viktigaste jubileumsskrift som jag för närvarande kan ge ut. Det gäller ingenting mindre än kampen för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga.

"Laglöshetens hemlighet" drabbar alla som en epidemisk smitta.

Det som på ett avgörande sätt står i vägen för sann kristen rättsskipning, är partiskheten. Man tar av olika bekvämlighetsskäl parti på subjektiva grunder, och förvränger därmed rätten för sin motpart i maktutövningen.

Majoren, den ständige gengångaren, finns med som en osynlig följeslagare genom hela boken. Ingen ser honom, men han hörs och syns i ord och handling, framsprungna ur gemensamma rötter i vaticanpreparerad mylla. Jag mötte honom första gången som trettonåring i stortingshuset i Oslo. Då residerade han som tysk pressofficer i det stiliga censurrummet. Men nu ...

Fem krigsår

Till mitt femtonde år var jag Oslo-gutt. Då familjen emigrerade till mammas fädernebygd i det östra grannlandet, låg fem svåra krigsår bakom. Denna dystra period gick inte spårlöst förbi. Minnena och präglingen gjorde inte halt vid den strängt bevakade norsk-svenska gränsen. Skräcken och vreden lät sig inte utplånas av humanare livsbetingelser. Några av vedervärdigheterna har etsat sig fast i sinnet, och återför nu och då tankarna till flydda händelser, som om tiden i vissa avseenden hade stått helt stilla. Det är ingen överdrift att kalla det krigsskada.

Jag saknar förmåga att beskriva det första mötet med bombplan och förband, som bekräftade krigsutbrottet och omedelbart förändrade hela tillvaron. Så mötte jag tidigt en morgon ensam på skogsstigen på väg till skolan den tyska övermakten. Allt förändrades, också nyhetsförmedlingen. Det var krig.

Mycket tidigt fick jag insyn i hur nyhetsflödet censurerades och desinformationen fungerade för att manipulera verkligheten. Den stängda skolan gjorde nämligen att eleven sökte sig ut på arbetsmarknaden, och trots sin ungdom fick en givande anställning som springpojke på Norges största dagstidning, Aften-

posten. Efter en provotid anförtroddes jag hedersuppdraget att vara tidningens cykelkurir till det norska stortinget.

Jag utrustades med passersedel. Den öppnade alla dörrar till det välbevakade stortingshuset. Så fort jag hunnit innanför huvudingångens pampiga portar, blev jag omhändertagen av en beväpnad vakt. Han förde springpojken till det speciella censurrummet. I det imponerande rummet residerade en uniformsklädd officer. Han var major och mycket respektingivande, med sin militära elegans. Läderstövlar, ballongbyxor, gallo-ner och kedjor, samt ordensdekorationer och andra symboler på makt och värdighet, som nazisterna med förkärlek omgav sig med. Nyordningens pressofficer var en maktfaktor; en spindel i ett omfattande nätverk.

Min uppgift bestod i att överlämna ett stort brunt konvolut. Innehållet hade trettonåringen givetvis inte den blekaste aning om, förrän öppningsceremonin var avslutad och materialet låg utspritt på majorens stiliga arbetsbord i ädelträ.

Det visade sig vara flera spaltmeter tidningskorrektur för kommande dagsnyheter. Jag kommenderades att stega tillbaka till dörren och där avvakta tills klippningar och överstrykningar var avklarade. Majoren var mycket upprörd över mitt omilitäriska uppträdande, och skrek ut nya order för att skrämma den ohysade drängen till respekt och disciplin.

Först blev jag omtumlad av denna behandling, men lärde mig så småningom drillen. Ganska snart kom jag också underfund med den smutsiga hante-

ringen. Tidningsmaterialet som den norsktalande tyske makthavaren gick fram över med sin sax och sin stora röda färgpenna censurerades till oigenkännlighet. Jag återvände till tidningshusets nyhetsredaktör med det manipulerade korrekturet. Följande dag nådde det styrda nyhetsflödet tidningsläsaren med sitt förljugna innehåll.

Inblicken i och erfarenheterna av detta veritabla sabotage mot ett folks alla grundläggande värden om oberoende information och fri opinionsbildning, formade min uppfattning om nazistisk mediapolitik. Dessa intryck blev bestående och har aldrig upphört att påverka mig.

Som allt annat i ett krigshärjat land var min tvåhjulning nersliten och trasig efter lång och trogen tjänst utan underhåll. Men den medfarna hojen hade ingen ersättare. Jag kan ännu för min inre syn se hur uppdraget genomfördes med dödsförakt där jag rusade fram på nerslitna däck. Korrekturen måste ju brytas ner och förvandlas till propaganda för tyskvänlig opinionsbildning...

Det är fullt tänkbart att min ungdoms plågsamma upplevelser i detta åsiktsträsk märkt mig. Jag har möjligen överreagerat verbalt och massmedialt, då jag anat en fascistoid mentalitet i ett intrigant kyrkopolitiskt rävspel med bibliska honnörsord som avledande kuliss.

Nazismen är nog inte endast en tysk skapelse, en totalitär ideologi med förvärvat och härdat beteende, utan fastmer en natur med latent eller frigjorda böjelser.

Så småningom gick det upp för mig hur onaturlig och förnedrande hela situationen egentligen var. Officeraren tinade visserligen upp och blev riktigt meddelssam och frågvis. Min olust tilltog emellertid, allteftersom jag upptäckte att mitt "hedersuppdrag" egentligen var ett led i en nationell mörkläggning, som jag inte ville medverka till, men saknade alla möjligheter att förhindra.

Maktspråk

Överraskningsmomenten var många och stora i det labila stadslivet. Vad som helst kunde egentligen hända, utan att man haft några möjligheter att gardera sig för sensationerna. Det hörde inte till ovanligheterna att ungnazisterna i uniform och med järnskodda läderstövlar marscherade taktfast och sjungande på huvudstadens största gator i omedelbar närhet av slottet och stortinget. Sådana grupper var fruktade. Det fanns ingen måtta på vad de kunde ta sig till med för att demonstrera sin chauvinism och överlägsenhet.

En höstdag lamslogs sålunda gatulivet av att en grupp hatfyllda ungnazister drog fram genom stadens huvudgata. Helt plötsligt förändrades hela gatubilden. Panik utbröt på grund av ett inslag av framprovocerat våld. Ungnazisterna upptäckte nämligen i närheten några ungdomar som spatserade omkring med röda halsdukar. De överfölls för sitt tilltag och slogs ned på trottoaren, där de blev liggande medvetslösa i sitt eget blod.

Den röda färgen hörde hemma i socialismens värld, och fick absolut inte förekomma i något sammanhang. Att bära röda klädesplagg var detsamma

som att flagga för socialismen. Jag blev ögonvittne till detta överfall. Reflexivt slet jag tag i min egen lilla rödfärgade scharf, gömde den väl under ytterkläderna, och drog iväg med en hastighet endast skräcken kan prestera.

Jag är övertygad om att alla normalbegåvade människor tycker att sådana perversiteter måste brännmärkas i ett civiliserat samhälle. Nidingsdåd av det slaget måste bli föremål för maximal offentlig uppmärksamhet. Ansvar för att så sker, vilar ju tungt på medierna, men i krigets Norge förbigicks sådana grymheter med tystnad. Det förtegs – eller förnekades – med katastrofala följder. Så fungerade nazismen.

Alla etablerade media var medel i propagandakriget. Den enda motvikten till det publicistiska övervåldet, var partisanorgan producerade och distribuerade på hemliga och illegala vägar. Det stora tidningshuset fick så småningom en sådan central i en källare endast få kände till och hittade; en illegal press, med det fria ord nyordningen inte tålde.

Fortfarande blir jag riktigt illamående, när jag en och annan gång får anledning att minnas det fascistiska maktspråket och göra jämförelser med större och mindre analoga händelser från dagens värld.

Pressetisk skandal

Femtio efterkrigsår har bekräftat att nazismen vare sig började eller slutade med Führern. I mer än fyra årtionden har jag i olika sammanhang sett den som varg, förklädd i fårakläder.

Under hela min offentliga verksamhet som för-

samlingsföreståndare och företagsledare har jag nämligen varit bannlyst av en dagstidning med "väckelsekristen inriktning". Dess språkbruk och metoder ger tydliga associationer till ökända sfärer med skräckinjagande symboler. Det är ofattbart – men sant!

Den långt utdragna bannlysningen är helt unik, en pressetisk skandal utan motsvarighet i vårt land i modern tid. Jag kan inte hitta några mer relevanta förebilder och mönster, än dem som mindre sofistikerat och mera fysiskt brutalt varit en del av totalitära system min generation sett komma, gå och återuppstå.

Skadeverkningarna blir inte mindre för den som drabbas av sådana sanktioner, därför att de sker i Guds namn.

"Kristendomsförföljelsen i Sverige" är en LP-signerad ledare i tidningen Dagen, månaderna innan KDS fanns i sinnevärlden. Polemiken är stundtals tillspetsad, i agitationen för politisk kamp mot alla nedbrytande krafter i samhället; melodramatiska utläggningar om allt förfärligt som motiverar ett nytt politiskt parti. Udden i hans samhällskritik är riktad mot en dold religionsförföljelse. Han säger:

” Man har på många håll den uppfattningen att ingen förföljelse förekommit mot kristendomen sedan de tiderna. Men ser man närmare på saken, ska man finna att under de senaste fyrtio åren pågått ett planmässigt och ganska hänsynslöst utrotningskrig mot kristendomen i det svenska samhället. *Det är en stilla, tyst, diplomatisk och väl kamouflerad förföljelse det här är fråga om.* (Kurs. av förf.) ”

Det var 1964 det. *En stilla, tyst, diplomatisk och väl kamouflerad förföljelse!* Applicerat på tidningen Dagens bannlysning, är det inte långsökt att tala om projicering.

Nazismen i min själ

Det är några händelser från krigsåren som jag minns tydligare än alla andra. På ett alldeles speciellt sätt kontrasterar de varandra, trots att man i reaktionsmönstret kan avläsa en inneboende nazism hos både vinnare och förlorare. Jag har många gånger under årens lopp sökt förklaringar till denna bestialiska ondska.

Då kriget var avblåst och det segrande folket firade den efterlängttade triumfen, frigjordes samtidigt ett ackumulerat hat, som tidigare betvangs av en tillkämpad självbehärskning. Då faran över blåstes för sista gången, brast förtöjningarna, och den lurpassande ondskans uppfinningsrikedom att hitta uttrycksmedel och föremål visste inga gränser.

Själv drogs jag med i en pöbelaktig uppgörelse med tysksympatisörer och landsförrädare, och vi utsatte våra offer för den mest förnedrande skymfning. I grannskapet fanns exempelvis en flicka som hade blivit mor till ett "tyskebarn". En hel skara av hämndgriiga, oförvitliga norrmän drog iväg, beslutsamt och skränande, till den lilla stugan i ett skogsparti, helt skyddat från insyn, där flickan bodde tillsammans med barn, syskon och föräldrar.

Utan några hämningar, stormade vi in i det lilla huset, slet ut den vettskrämda varelsen och placerade henne på en taburett ute på verandan, så att hela

lynchhopen kunde följa hämndakten. Ett par slöa saxar fick sedan utföra den misshandel, som upphörde först då hennes huvudhår var helt avsnaggat. Skymfen avslutades med att hon överöstes med råa besvärjelser. Jag kan inte förstå annat än att vi visade oss vara både offer och bärare av samma nazistiska smitta. Nu var det vi som härskade...

Det gick fem långa år innan jag insåg nödvändigheten av att uppsöka den skymfade kvinnan och begära hennes förlåtelse. Det gällde min frid. Mental och andlig hygien krävde det. Utan några förebrående invändningar gav hon helhjärtat tillgift. Men vilken anledning fanns det för oss att gå in i den roll av sadism som alla fördömde hos nazisterna? Nazismen fanns också i vår själ.

Denna lokala händelse ur efterkrigstidens uppgörelse med krigsförbrytare, ger en blixtbelysning av den rättsröta, som vi bär inom oss och ingen mänsklig makt rår på. Den slog igenom i alla sammanhang. Vi hade under fem svåra krigsår sett den i de nazistiska plågoandarna. Men att rollbyte skulle vara möjligt, och dessutom gå så snabbt med nya objekt för blodgig hämnd var ett fruktansvärt nederlag, som de flesta av oss så småningom insåg med bestörtning.

Detta är ett litet inlägg, vilket egentligen hör hemma i ett mycket större sammanhang. En följd av censuren, omvärderingarna och de nya attityderna som inte utplånades över en natt, utan slog över i sadistrollen, som vi hade sett och drabbats av. Men för alla handlar det ju om den arma människans böjelser och lyten.

Den farliga censuren

Censuren är ett mycket farligt vapen för ett samhälle. Fem krigsår utan fri opinionsbildning och därefter en mångårig bannlysning i fredstid, har gett mig ständigt nya orsaker till eftertanke och omprövning av begreppsparet svek och förräderi. Den fega underkastelsen och bekväma anpassningen är överrepresenterad i alla sammanhang. Ingen vågar till sist opponera sig.

Det som första gången satte sådana tankar i rörelse hos mig, var det faktum att jag på grund av min litenhet knuffades undan och hamnade i en helt komisk situation. Kommunikationerna var mycket miserabla under krigsåren. Kollektivtrafiken hade i det närmaste kollapsat, och bilparken var beslagtagen för militära ändamål. Det enda som återstod var lokaltågen. Stundtals var det praktiskt taget omöjligt att ta sig fram i folkträngseln, och i de överfyllda vagnarna fick alla upptänkliga utrymmen ge plats åt passagerarna.

Jag var liten, och föstes hit och dit i trängseln. För att inte bli nedtrampad av de vuxna medpassagerarna klättrade jag helt sonika upp på hatt- och bagagehyllan. Där låg jag inklämd i smygen mellan vägg och tak de tolv kilometerna till hemstationen, Høybråten. Allt var så abnormt. Visserligen tog också jag mig hem i detta enerverande kaos, där man fick finna sig i att bli fraktad som hatt och bagage. Risken att bli nedmotad var minimal, inte ens konduktören kom nämligen fram i trängseln.

Från min utsiktspunkt såg och hörde jag de hemvändande arbetarskarornas samtal och diskussioner. Där satt de, efter dagens mödor och skräckupplevel-

ser. Trötta, hungriga och manipulerade.

En och annan gång så kom den presscensur jag dagligen bevittnade på tal. Jag visste vad den vanlige tidningsläsaren knappast kände till om den tyske officerens klippningar, strykningar och omstuvningar av stoffet, och började fundera på min roll i processen. Trötthet, hunger och rädsla i förening med styrd och förljugen information, måste få mycket allvarliga konsekvenser för värderingar, attityder och beteenden.

Utanförskap

I överförd mening är jag fortfarande den utstötte mannen. Från min påtvingade utsiktspunkt i tillvaron har jag i mitt utanförskap på ett säreget sätt kunnat se och följa den pågående processen mot ytlighet och förbi-string. För detta förvärldsligande med åtföljande identitetskriser bär de kristna medierna i allmänhet och dagstidningen Dagen i synnerhet ett mycket stort ansvar. Väckelsekristendomen knäar på grund av alla fega reträtter och lättsinniga kompromisser.

Under det nutida maranatafolkets historia har med täta intervaller bekräftats att den kristna dagstidningens ambition är att *behärska* väckelsekristendomen och inte att *betjäna* den. Resultatet av en mångårig påverkan visar sig allt tydligare, framför allt hos sådana som för sin existens skull sväljer förtreten utan att ifrågasätta desinformationen, skrämmd till tystnad.

Den inbyggda självcensuren reducerar risken för åsiktsförföljelse och repressalier. Matematiken är enkel, hellre tåga och säkra sitt levebröd, än tala och förlora det...

Så började det

Jag vågar påstå, att de långt utdragna krigsupplevelserna i stortinget i Oslo inte var så enerverande som de helt obegripliga urladdningarna av fientligheter, vilka exploderade i pingstkyrkans församlingsmöten. Men det fanns en minsta gemensam nämnare i det som hände: anarkin, där vilddjuret söndrade och härskade, så vår värld rasade samman.

Oförsonligheten hade lamslagit all lust och vilja att dela gemenskap med någon av de stridande blocken i den mest upprörande sammandrabbning bland trossyskon, som det här landets väckelsehistoria känner. Lögn, svek och intriger triumferade i den församling som var vårt andliga hem – allt i Jesu namn.

Det var in i en sådan skymningstid Maranata kom som en oaviserad väckelsestöt till hela folket. Ett önskat barn i välfärden. Ingen ville egentligen ha det, varför det kastades ut med fostervattnet.

Två lika dåliga kvinnor, *båda* skökor – församlingar – i lidelsefull kamp om ett dött barn som ingen ville kännas vid, och ett levande som båda ville äga.

Det ena hade dess mor sorglöst legat ihjäl – tidigare väckelser. Det andra hade stulits från en sömn-

drucken mor. Nu var frågan om det överlevande barnet av svärdet – lagen – skulle huggas i två stycken, eller få leva vidare. Den sanna moderskärleken fällde utslaget. Var fanns den? Den vise mannen visste.

Herre, du vet!

Förnyelse med turbulenser

Omtumlad och desillusionerad retirerade jag till andra områden. Politik och facklig verksamhet blev något av en flykt. Mina sociala ambitioner hjälpte mig att ställa in siktet på socialinstitutet. Jag nådde emellertid aldrig dit.

Förnyelseväckelsen löste upp mycket av den paralysering, som höll på att göra många i min generation av pingstvännen till obotliga skeptiker. Vi var helt apatiska efter det motstridiga ledarskap vi påverkats av under pubertetsårens känsligaste period.

De rikedomar församlingsgemenskapen fört med sig, kraschade plötsligt och brutalt. Femtiotalets förnyelseväckelse innebar dock en läkedomprocess. Den gjorde att vi återigen kunde börja tro och hoppas.

De bröder jag minns med stor tacksamhet för den hjälp jag fick ur depression och självförakt var just Ragnar Ljungquist, Algot Nicklasson och några andra trovärdiga pastorer. De förmedlade klara signaler om en ny vår i Andens rike. Sargad, naiv och enfaldig tog jag emot deras visionära försoningsförkunnelse, och blev botad från förvärvad melankoli och grubbel.

Idag ser jag det som min räddning, att jag efter en facklig sejour fick värme, förtroende och gemenskap i en fri församling.

Valet var helt självklart och opolitiskt. Kristen Gemenskap blev det andliga hem som möjliggjorde en omstart. Så småningom gick det upp för mig vad bannlysning och isolering innebär för en liten, kristen grupp.

Kristen Gemenskap

Striden var inte avblåst. Den fortsatte på andra frontavsnitt av trons territorier. Den nybildade församlingen Kristen Gemenskap kom till efter samråd med och direkta rekommendationer av pastor Lewi Pethrus och andra pingstledare. Den konstituerades av en homogen skara pingstvännen, i hopp om att få gemenskap med pingströrelsens folk. Så ville emellertid inte den rådgivande pastorseliten. De goda råden var taktiskt betingade, modell *söndra och härska*.

Omedelbart efter etableringen, utsattes församlingen för en bannlysning, som pågick i princip under hela den tioårsperiod den existerade. Ambitionen att bevara identiteten just så som en lokal pingstförsamling i likhet med landets övriga pingstförsamlingar, räckte inte till för att bli erkänd.

Den nya församlingen Kristen Gemenskap offrade under hela sin verksamhetstid troget till pingstmissionen. Men den fick aldrig låta sig representeras i de konferenser, som behandlade den yttre missionens ekonomiska och administrativa angelägenheter.

Församlingsföreståndaren var satt i karantän och fick under inga förhållanden påverka beslut och åtgärder. Den älskvärde och generöse pastorskollegan var inte förbjuden att komma till predikanternas riksmö-

ten där han tidigare haft plats och säte i presidiet. Bannorna hade förpassat honom ut i periferin. Han var själv ett typexempel – det fanns många fler – på det ondskefulla system han uttalade sin avsky för med sin egen definition: "Pingströrelsen har skapat ett totalitärt system på den bibliska sanningen om den fria församlingen". Han visste av erfarenhet vad han talade om.

På sikt resulterade sanktionerna i kapitulation och Ragnar Ljungquist togs till nåder av sina vedersakare med samma skickliga manövreringskonst som då han bannlystes. Utnötningskriget hade pågått i ett decennium. De bannlysta var utmattade efter den mångåriga mörbehandling, och önskade inget annat än fred.

Han skriver själv om dessa händelser och denna tid i sin bok "Väckelse – mitt liv":

” Då jag på grund av den väckelse vi upplevde hade en stark nitälskan för Guds folks enhet, upplevde jag ett lidande med tanke på att en pingstförsamling på omkring 800 medlemmar inte skulle få ha full gemenskap med pingströrelsen. – – –

Följden blev, att då jag nu gick till en församling, som var avstängd, fick jag dela församlingens öde och själv bli avstängd från gemenskapen med pingströrelsen.

Det är ingen lätt sak att bli skild från bröder, som man intimt samarbetat med. Det betydde bl a att kallelser till konferenser och möten helt uteblev, och jag fick återbud på dem jag redan fått. Om vi inbjöd en pingstpredikant att komma och predika, så fick vi ett

nekande svar. Vi kunde ej heller få in en betald annons i Dagen eller Evangelii Härold. Detta var dock en fråga av mindre betydelse. Vi hade ju andra annonsorgan att tillgå. Jag var ej helt utestängd från predikantkonferenserna, men bröderna undvek mig. 'Frid vare dig', sa de, men sedan sa de inget mer. Kärleken fanns nog kvar på djupet, men de ville inte inför andra visa sympati för en broder som var avstängd. Det fanns dock en och annan broder som handlade annorlunda. Motivet var givetvis att bevara enheten. Jag hade ju själv tidigare varit med och sanktionerat metoderna. Men det är inte så lätt när det drabbar en själv. - - -

Algot Niklasson blev även han avstängd från en del församlingar. En orsak var väl den att han under predikantkonferensen 1951 kom över till oss i Östermalms Fria och predikade. Han var ju också mycket självständig och följde den vision om väckelse, som han hade i sitt inre. ”

Ragnar Ljungquist var i sanning en fridens man. Han orkade inte fortsätta den fruktlösa partiträtan med oresonliga giganter. Det är förståeligt. Hans strävan efter "att återknyta gemenskapen med pingstväckelsens folk" var djup och ärlig då han antog inviten till pingströrelsens sommarkonferens i Nyhem 1962. Men den fick en Canossa-effekt genom smarta kyrkopolitiker, vilket Dagen-referatet från det stora försoningsmötet väcker misstankar om.

Då han hade framfört sin avbön för vad han hade "tänkt, talat och handlat felaktigt", framträdde en trio prominenta och befullmäktigade ledare. Deras agerande visade klart att föreställningen var regisse-

rad för offentlig uppvisning. Varför var det ingen av dessa hans vedersakare, exempelvis tidningen Dagens chefredaktör, som behövde be om förlåtelse för det de "tänkt, talat och handlat felaktigt" under bannlysningstiden? Kristen Gemenskap var ju en kedjereaktion av tidningen Dagens missbrukade mediamakt och partipropaganda.

Blockadvapnen var pingströrelsens tidningsmedier, där Dagen intog tätplatsen. Den bannlysning som sedermera drabbade min person var alltså ett resultat av att jag vägrade väja undan för hotet att få dela församlingens och församlingsföreståndarens öde. Jag gick dit för att dela gemenskapen med de utstötta och blev därför automatiskt prickad. Så fungerar nämligen bannlysningssinstrumentet genom sin inneboende omänskliga och okristliga dynamik. Jag fick bannlysningen i arv från mina andliga fäder.

Utan att känna till denna bakgrund är det svårt eller omöjligt att förstå de många förvecklingar som sedermera följde. Då maranataepoken initierades, utsattes vi för samma behandling så fort den nya verksamheten fick offentlighet genom fria väckelsemöten runt omkring i landet. Fasansfulla verklighet, långt bortom mönsterbilden för nytestamentligt församlingsliv.

Angripande journalistik

Häromdagen fick jag av vännen Larz Gustafsson en skrivelse, som på sitt sätt aktualiserar initialskedets många förvecklingar. Dagens chefredaktör, Olof Djurfeldt, har signerat dokumentet. Han samlade sig till svar på några distinkta frågor, framställda av en broder, verksam i en annan stad i detta land.

Vi som är utpekade och bannlysta har ställt liknande frågor under hela vår historia, men har ännu inte bevärdigats något svar. Det är ytterligare en smutsig kampmetod tillsammans med tidningens återkommande "angripande journalistik".

Exakt så gick ockupationsmakten tillväga, då den utan några som helst förklaringar iscensatte sina repressalier mot det hunsade folket.

Alla brev, telefonförfrågningar och övriga uppvaktningar, som skett under den mångåriga bojkotten, är fortfarande obesvarade.

Det senaste uttrycket för denna nedlåtande attityd var ett olycksfall i semestertid. Sommaren 1994 inträffade det på tidningen Dagens annonsavdelning. En mötesannons från Maranataförsamlingen slank igenom censuren. Chefredaktören var på semester, och direktiven var inte entydiga. Annonspolicyn hade lagts om så att trosrörelsen godkännts som annonsör.

Sommarvikarierna hade inte riktigt fattat utsorteringsordern, varför mötesannonserna från Maranataförsamlingen i Stockholm flöt in.

Då chefredaktören återvände från semestern, lät han nåd gå före rätt. Han fann sig därför motvilligt i medarbetarnas åtgärder ända fram till några veckor före valet. Då begärdes annonsutrymme för en annons med innehållet: "Arne Imsen talar över ämnet kristendom och politik." Vi blev inte informerade om refuseringen, utan konstaterade att annonsen inte var införd den dag den var begärd.

Efter kontakt med chefredaktören, stod det klart att bannlysningen förlängts utan inskränkning. Med en mening fick vi den begärda bekräftelsen skriftligen. Redaktionschefen har i telefonsamtal informerat oss om att Maranata och de homosexuella har annonsförbud i den kristna dagstidningen.

Imsen har dömt sig själv

Chefredaktör Olof Djurfeldts skrivelse till Larz Gustafsson har sina alldeles speciella poänger. Den är märklig därigenom, att den i några få meningar söker ge svar på frågan, varför Dagen avvisar betalda mötesannonser från Maranataförsamlingen. Personligen har jag ännu inte bevärdigats något svar på liknande frågor. Ej heller den församling jag betjänat i över trettio år.

Man blir mållös inför den fabuleringskonst som dokumentet presterar. Det förefaller som om redaktören tittat i kalejdoskopet för att söka ett svar på preciserade frågor. Resultatet är i varje fall några bisarra

påståenden, som inte överlever en konfrontation med verkligheten. De var förmodligen hämtade från en LP-signerad ledare i tidningen Dagen, en repris från första delen av sextiotalet:

” Arne Imsen, som splittrat flera församlingar där man tagit emot honom och som nu senast håller på att splittra Maranata, har vi icke haft någon förbindelse med och har inget behov av gemenskap med hans splittringsföretag. Imsen har dömt sig själv och sitt verk. ”

Här ska några exempel på Dagens "angripande journalistik" lyftas fram ur mörklagda gömmor. De har hunnit bli ganska många under årens lopp.

Har Lewi Pethrus rätt

På ett mycket tidigt stadium av vår historia, bestod tidningen Dagens dåvarande chefredaktör oss och andra med skandalös publicitet. Vi var emellertid blockerade och fick inget gehör för våra anspråk på genmälesrätt. För oss återstod ingen annan möjlighet än att informera genom de kanaler vi själva kunde skapa.

Det gjorde vi!

Jag höll sålunda ett föredrag i Viktoriasalen för att bemöta grundlösa beskyllningar och vidlyftiga påståenden om det vi var och representerade.

Föredraget publicerades ganska omgående i ett litet 46-sidigt häfte. Vare sig föredraget eller häftet hade kommit till, om vi på ett anständigt sätt fått gå i svaromål i det forum, som valde att behandla oss antingen såsom obefintliga med *tigande* eller som suspekta med

"angripande journalistik".

Häftets titel "Har Lewi Pethrus rätt?" markerar klart och tydligt att vi inte blåste till strid mot pingstfolket, utan gjorde ett ärligt och tappert försök att dämna upp den flod av lögnpropaganda från tidningen Dagens redaktion med chefredaktören såsom upphovsman. Maranata är inte ett hot *för*, utan fastmer ett erbjudande *till* väckelsekristna i detta land.

Tidningen Dagens "angripande journalistik" och laglösa tillämpning av det som i dagligt tal kallas "god publicistisk sed" utgör den verkliga orsaken till vårt agerande. Den kristna rikstidningen Dagen startade sin åsikts- och religionsförföljelse mot oss, innan vi ens var kända för svensk kristenhet. Den har sedan pågått under hela min tid såsom församlingsföreståndare och företagsledare.

Det tog över 30 år att få en, visserligen förvrängd, men preciserad förklaring till övergreppen *mot* och inskränkningen *av* en kristen minoritets demokratiska rättigheter i detta land.

Kontinuiteten är bruten

Mitt ödes äventyr har sin speciella bakgrund, eftersom det var sammanvävt med personer och grupper, som var stämplade och utsorterade såsom farliga söndrare. De var isolerade och behandlades såsom smittobärare.

Jag kan inte erinra mig, att vi manat fram några anstormningar mot pingstfolket. Det är för övrigt helt otänkbart, eftersom jag identifierar mig med pingstväckelsen och är ett med dess lära och liv. Då pingst-

väckelsen under tidigt 40-tal efter en lång anpassningsprocess tvingades abdikera och ersattes av en rörelse där betoningen blev *folk* mer än *pingst*, *kyrka* mer än *väckelse*, *moral* och *etik* mer än *omvändelse*, *tro* och *efterföljelse*, *socialt umgänge* mer än *nytestamentligt församlingsliv*, var det vår självklara uppgift att analysera och förklara orsakerna. Vi bestormade de väsensfrämmande element som övertagit styrmedlen och förvärldsligat väckelsekristendomen till en institutionaliserad och väletablerad kristenhet.

Det blev en livsnödvändighet att markera distans till alla konstlade nymodigheter. Tyvärr fanns det starka krafter som underminerade de fundament och stödjepelare, som bar upp den bibliocentriska och unika pingstväckelsen. Det blev viktigare att vara modern än att vara sann.

Man kan ha olika åsikter om världsfrånvändheten. Men ingen kan förneka att pingstväckelsen frimodigt intog en pietistisk hållning till samtidens kultur- och samhällsliv. Pingströrelsen däremot, har i verkligheten avsöndrat sig från detta ursprung, och närmat sig det samfundsväsende pionjärgenerationen bröt upp ifrån. Kontinuiteten är bruten, och vi ser idag nya aktörer i de gamla samfundsrollerna. Detta speglas tydligast i den kristna dagstidningens segregeringande kampanjer. De förföljdas barnbarn har blivit den nya tidens förföljande överklass. Det är inte religionen, utan politiken och lagstiftningen som satt stopp för fysiska frihetsberövanden.

Apartheid mitt ibland oss...

Kvalitetstest

Tidningen Dagen, och sedermera kategori- och söndringsorganen Petrus, Zebra, Tabasco, Alla Ledare, Något för Alla hör till denna opportunistiska mediavärld. De representerar en synkretism och målsättning, som inte hör hemma i pingstväckelsens livsmönster och gemenskapsideal. Det är mer än tragiskt att denna djupa sekularisering har kunnat genomföras i anonymitetens skydd utan kraftiga protester. Rörelsens gemensamma verksamhetsgrenar och företag är subventionsepokens motstridiga resultat. En revolution är nödvändig, den kommer! De uppdämda behoven kommer att spränga alla religiösa, kommersiella och kulturella överbyggnader.

Om det över huvud taget finns någon enhet i detta ohälsosamma trask, då måste den tåla en analys, definition och kvalitetstest utifrån Guds eget Ord. Det gör den emellertid inte!

Vi hade klart och tydligt formulerat skälen för vårt uppbrott.

1. Politiken. Ingen kunde ju förneka existensen av KSA och sedermera KDS. En religiös-politisk bastard, framsprungen ur pingströrelsens sköte. Katolska broderpartier ute i Europa har i allt större utsträckning blivit dess förebilder och samarbetspartner.

2. Kommersialiseringen. Efter Dagens tillkomst började en kommersialisering av pingströrelsen som saknar motstycke i väckelsekristendomens historia. Det vet alla, även om man väljer att ge denna exploatering andra fromma etiketter.

3. Subventionerna. Nu kan det som vi då förutsa-

de klart och tydligt avläsas i den statistik, vilken ger anledning ställa frågan om vem det egentligen är som bär det huvudsakliga ekonomiska ansvaret för församlingarnas verksamhet. Statliga och kommunala subventioner var, före Dagenepoken, fullständigt otänkbara. Men de initierades i form av bidrag genom studieförbundens studiecirklar.

Vi förutsåg vad detta subventionsembryo skulle leda till. Tidningen Dagens statliga produktionsstöd är ett slående exempel på sådana mutmiljoner, över hundra miljoner kronor under den senaste tioårsperioden.

4. Ekumeniken är konjunkturstyrd. Den är, paradoxalt nog, en splittringsrörelse, som skadar mer än den gör nytta. Pingströrelsen är ett typexempel på detta. Efter en mer än tjugoårig dialog har katolikerna numera upphört att betrakta pingstvännerna som en sekt – förutom små kvardröjande sekt-rester...

Man har upptäckt att det finns förutsättningar för ett samarbete inom vissa angivna områden. Det bör, enligt Dagen, odlas. Vad detta genanta närmande i realiteten innebär för kontrahenterna, låter jag pingstväckelsens pionjärgeneration ge sitt svar på:

” Nu synas de frikyrkliga ledarna ej sky allians med några, knappast med själva påven i Rom. – – –

Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan inte leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. – – – Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörel-

se som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken. ”

Vilken betydelse skall sådana signaler tillmätas i de ekumeniska äventyren och experimenten? Dialog med katoliker i den stora världen, och hatkampanjer mot väckelsekristna i hemlandet?

En nödvändig kombination för att lösa proselytismens våndor i andra delar av världen?

5. Kategoriklyvningen genom ungdomsverksamheten. Det var innan riksorganisationen PU sett dagens ljus. Den kom till för att pingströrelsens ungdomsverksamhet skulle bli bidragsberättigad. "Förr var pingstpastorerna ganska bitska i sina kommentarer kring samfundens ungdomsverksamhet och olika insamlingsarrangemang. Idag har pingstförsamlingarna sin egen centrala ungdomsorganisation, och när det gäller att samla in pengar till olika ändamål, tycks det inte finnas några begränsningar för fantasin", medger redaktör Daniel Wörn i tidningen Petrus.

6. Ett förvärldsligande som tog sig uttryck i tilltagande materialism och omvärdering av grundsynen på film, teater, idrott, showbusiness, osv.

Allt detta, och mer därtill, var känt för varje aktiv pingstvän. Den som vill avläsa resultaten av denna tragiska process kan göra det genom att studera tidningen Dagens nyligen publicerade livsstilsserie om eleverna på Kaggeholm.

En samling reseevangelister på konferens i Värnamo gick nyligen till storms mot elevernas utsvävande

liv på pingströrelsens folkhögskola.

Denna opinionsyttring från de djupa leden var säkerligen ärlig. Den hänger emellertid i luften så länge den inte ögnar sambandet mellan orsak och verkan. Den systematiska påverkan från rörelsens lättsinniga mediavärld står nu klar för alla som erkänner faktiska förhållanden. Det är väl meningslöst att opponera sig mot det faktum att skörden fortfarande bestäms av utsädet – också i Andens rike.

Vad har såtts?

Av vem?

I nödtider griper den hungrige till surrogat. Det som annars inte har något som helst värde blir dyrbart och eftertraktat. För svältande får *åsnehuvuden* och *duvoträck* ersätta normal och närande föda, säger bibeln. Men det ger ingen mättnad. Hela den kristna verksamheten är krisdrabbad och konstlad. Varför inte inse det, överge artisteri med nöjespappor och publikmagneter, och på allvar söka sig tillbaka till brödhuset?

I den gudomliga sanningens tjänst

Det förstelnade gudstjänstlivets behov av förnyelse, så passiva mötesbesökare förvandlades till aktiva mötesdeltagare, var mycket stort då Maranata klappade på dörren. Detta hade med de kristnas frigörelse att göra. De konkreta uttrycken för denna hänryckning var sången, tillbedjan och förkunnelsen. En flod av glädje och sällhet, som skapade sammankomsternas förtätade atmosfär. Detta möttes med aggressiv, "angripande journalistik" i tidningen Dagen.

Om det mycket nedbantade och hårt vinklade TV-möte, som på ett alldeles speciellt sätt kom att skaka om i folkhemmet, visste tidningen Dagen att ge besked från sin LP-signerade ledarsida: "Det hela var ingenting annat än en parodi på ett pingstmöte. Det var en förfalskning av den urkristna församlingens bruk av de andliga gåvorna, och därför en vrågbild av nytestamentlig kristendom." Finns det någon annan benämning än *hädelse* för denna recension av ett genuint väckelsemöte?

I en ledare från november 1961 stämplas utbrytarna "de missnöjdas front", såsom en samling judaskverulanter. "De missnöjdas front är ingen front att lita på — — — Missnöjet är ett dåligt evangelium. Det visar sig att dessa utbrytargrupper, *som inte har något ärende i den gudomliga sanningens tjänst*, inte har någon inneboende livskraft till fortsatt existens." (Kurs. av förf.)

Ett par år senare penetrerades problematiken "förutsättningar för splittring". I detta utbrott av "angripande journalistik" riktades udden inåt de egna leden. Anfallet är av sådan karaktär, att det får tala för sig själv. Så jonglerar pennfäktaren med fakta:

” Det finns kristna och har alltid funnits som menar att all splittring är av ondo. Men många gånger är splittring den enda förutsättningen för framåtskridande. Om den sammanslutning man tillhör icke längre på ett framgångsrikt sätt företräder den målsättning man ursprungligen har samlats omkring så lurar alltid faran av en utbrytning. Detta är det slag av splittring som är verkligt farligt och har utsikter att på ett omfattande sätt skada den sak det gäller. Det behövs bara

att personer, som representerar rörelsens ursprungliga målsättning, bryter med den församling som svikit densamma. Kan dessa ge mera av det innehåll som den gamla rörelsen lanserar som sin bekännelse så har de alla möjligheter att splittra densamma. — — —

I Örebro, där nämnda rörelse först framträtt, har pingstförsamlingen under många år varit splittrad bl a genom sin förre pastors kritiska inställning till pingstväckelsen i stort och dess gemensamma företag. Spänningen resulterade i att en stor grupp gudfruktiga och nitiska medlemmar, även styrelsemedlemmar, lämnade församlingen.

Denna grupp höll fast vid pingstväckelsens andliga linje såväl som vid dess gemensamma arbetsuppgifter, medan församlingsledningen hade en egen linje med en privatägd bok- och tidningsverksamhet som i mycket skilde och skiljer sig från pingstväckelsens trots att den använder pingstväckelsen som sin marknad.

I den grupp som på grund av de svåra förhållandena i nämnda församling lämnade densamma kom den s k splittringsrörelsen till.

Man angriper densamma för överspändhet och missgrepp och en del av dessa anmärkningar är utan tvekan berättigade. Men andlig stagnation och privataffärer på den gemensamma missionens bekostnad är många gånger ett farligare missgrepp än tillfällig andlig onykterhet. ”

Sidoskottet "på den svenska pingstväckelsen, Maranata", kom till därför att församlingarna inte slöt upp

omkring Dagen, var den halsbrytande konklusionen. Örebroexemplet "utgör en skakande varning för varje pastor och församling som vill bevare enheten i sin led".

De missnöjdas front

Kristendomsförfölj i Sverige

Maranata och fanatismen

Det är omringat 100 år sedan... Maranata har dömt sig själv... Skallet mot pingstväckelsen...

Förutsättningar för splittring

Det finns kristna och har all... Maranata har dömt sig själv... Skallet mot pingstväckelsen...

Maranata har dömt sig själv

Kvällen i Malmö och... Maranata har dömt sig själv... Skallet mot pingstväckelsen...

Skallet mot pingstväckelsen

Skallet om splittring... Maranata har dömt sig själv... Skallet mot pingstväckelsen...

Angripande journalistik redan under Maranataavväckelsens initialskede

Ordkaskaden var ett cirkelresonemang om befogad och obefogad splittring, sammansatt av myter och smädelser. Här passade det sålunda att idealisera "de missnöjdas front" och framställa dem som mycket föredömliga och renhjärtade pingstväänner. Detta nappatag mellan trosfränder och konkurrenter väcker till liv frågor om det var en maffia som såg sina domäner hotade. Eller är det möjligen grandet i den ene broderns öga, som irriterar bjälken i den andres?

Under en sommarmånad 1963 utbredde sig den "angripande journalistiken" i flera långa och aggressiva ledarartiklar, såsom "Maranata har dömt sig själv" och "Maranata och fanatismen".

Katastrofkurs

Det finns knappast någon enskild olyckshändelse i vårt lands moderna historia i fredstid, som så djupt och påtagligt har påverkat hela det svenska folket. Förstämningen har varit så konkret, att man stundtals upplevt den fysiskt. Alla förstår vad jag syftar på. Det kan inte vara något annat än fartygsolyckan ute på Östersjön i september 1994, då Estonia gick under med fordon, gods och passagerare.

Fartyget hade brister som blottades först då det hamnade i storm på ett upprört hav. Bogvisiret höll inte för vattenmassornas tryck.

Påfrestningarna blev så stora, att frontporten slogs upp och havet forsade in över däcken. Fusk i förening med ett undermåligt signalsystem ledde till en katastrof som drabbade alla, men vars räckvidd ingen förmår pejla.

Den försmäktande händelsen är en väckelsesignal, och har ett budskap. Det finns en andlig värld, som kan speglas i den obeskrivliga katastrofen på Östersjön, där fusk och försumligheter lett till reducerad duglighet i oväderstider.

Den kristna församlingens skydd och säkerhetsanordningar för att hålla tidsandan utanför har brustit, och världen tränger hejdlöst in och dränker allt bibelcentrerat andligt liv.

På samma sätt som det finns anledning att framföra frågor om rederiets skuld till förlisningen, finns det skäl att ställa Dagenhuset och alla andra kristna organ till svars för en havererad väckelsekristendom, som sänder ut sina nödsignaler till katolska räddningsstationer. Vare sig rederiet, Dagenhuset eller någon annan önskade katastrof. Ekonomiska kalkyler manade emellertid fram den.

Vargen ylar

Den måttlösa, "angripande journalistiken" har aldrig upphört i tidningen Dagens spalter. En känd frikyrklig kulturpersonlighet och redaktör, använde exempelvis sin ruta, Dagens kolumn, till att sammankoppla oss med "laglöshetens människa, fördärvets man". Vi bar vilddjurets tal och personifierade den laglöshet, som leder till att kärleken hos de flesta kallnar. Några år tidigare hade samme publicist i den samfundstidning, där han då var chefredaktör, utmålat vårt gudstjänstliv som uttryck för hednisk primitivism:

” I sin primitivism är Maranata mer besläktat med utomkristna extatiska religionsformer än med kristen-

domen. — — —

En sådan rörelse har nämligen sin främsta förutsättning i okultur och andligt mörker. — — —

Att en så i grunden okristen rörelse, så avfallen från Nya Testamentets kristendom, kan öva dragningskraft på fromt folk, är ett tecken på väggen i Sions gårdar. ”

Bortåt femton år senare är det alltså tidningen Dagen, som utgör plattform för denne mans apokalyptiska spekulationer.

” Men kärlekslöshet är också det stora avfallet från den kristna kärlekens bud. Se t ex på Maranata-rörelsens utveckling till hatorganisation! Arne Imsen spelar allt tydligare en roll som "den falske profeten" och fradgan står om munnen på honom, när han piskar upp hatet hos sina vilsna anhängare.

Vad skulle det antikristliga hatets organ heta om inte Midnattsropet? Vargen ylar till och med i en illegal radiosändare (illegal=laglös) för att vi inte ska vara i okunnighet om sambandet mellan laglöshet och kärlekslöshet. ”

Mitt minne refererar till ett telefonsamtal med chefredaktören om påhoppet, eftersom jag ansåg det vara självklart med genmäle.

Jag fick emellertid klart för mig att det var utsiktslöst. Tidningen hade sin policy. Den gav laglösheten stöd och välsignelse, då den, som här, artikulerades av religiös överklass och utövades av den legala kristna rikstidningen.

Olyckligtvis handlar den religionssociologiska studien om Maranata. Ja, så reflekterar man spontant, då man ser och läser den kristna dagstidningen Dagens sätt att uppmärksamma den unika insatsen vid ett svenskt universitet. Tidningen reserverar de största rubriker, som den någon gång ägnat åt Maranata i sin egen produktion.

Expressens jättereportage om Maranata, stött av tidningen Dagen med stort uppslagna flerfärgsannonser under flera dagar bortåt två år tidigare, fick sin redaktionella reproduktion i text och rubrik på Dagens kultursida.

Tillkomsten av doktorsavhandlingen har dessutom andra anmärkningsvärda aspekter, som är så betydelsefulla, att den också från Dagens horisonter försvarar toppplatsen på kultursidan.

"Maranata, en sociologisk studie av en sektrörelses uppkomst och utveckling", är titeln på avhandlingen. Men tidningen Dagens bredfeta rubrik travestear närmast som en nekrolog: "Maranatas framväxt och tillbakagång".

Maranatas framväxt och tillbakagång

"Viktigaste anledningen till att Maranata misslyckades måste vara att den kom i opposition till plöjeströrelsen men inte blev banbrytande till någon ny revolutionerande sanning" skriver OLOF DJURFELDT som här anmäler en doktorsavhandling om Maranata-rörelsen.

■ **Ministerratschef George** hat
sich in dem dokumentarischen
Film Carl Dahlgrén hinter das For-
kare von der Zeit Frau und ihre
Kinder "so natürlich stellen er an
mitten des Aufbaus mit einem
"Ja". Die beiden bilden er ein
zu dem Aufeinander / gegen ein

sen en - "personer som er små, der som lever i størrelse og opførselsmæssigt, som de såkaldte "pigmenter" for eksempel, der er personlige personligheder og ikke som mennesker, med deres egne.

Avslutande
Märskas hälsar - avslutning.

ore, og den upphov i opposition
til pligtdrænen snart blev mere
beskyttende for rigens og revolution-
ens værdier end pligtdrænet
selv. I sidste halvdel af
1800-tallet blev pligtdrænet
også i Danmark en væsentlig del af
pligtdrænet, og det blev

Fingstivækalsens vlg

Olof Djurfeldt "anmäler" doktorsavhandling (22 oktober 1982)

Aug. 20 10 100 (1000)
P-10 200

43

De föraktfulla urladdningarna slår över i gyckel och smädelse, då redaktören kontrar med Imsens Maranata. Det som egentligen borde vara honnörsord, bespottas till skällsord i hans synkrets.

För anmälaren var *avhandlingen* uppenbarligen ointressant. Det var *svartmålningen* som var angelägen; ett led i en fortgående smutskampanj för att inte i någon form stödja Maranatas verksamhet.

Mot den dystra bakgrunden beskrivs pingströrelsens lysande framgångar under samma period. Om man nu ska ta Olof Djurfeldt på allvar, så medger han underförstått att Maranata har betytt en del i svensk kristenhet. På vad sätt har *detta* speglats i tidningen Dagens spalter?

Tekniken är tydlig. Den enda gång tidningen under en tjugooårsperiod tar upp fenomenet Maranata under sken av seriös granskning, är det för att skandalisera. Från den tid Maranata har verkat i landet, förtigs allt det en kristen rikstidning med väckelsekristen inriktning borde uppmärksamma. På så sätt uppnås effekten: Desinformation. Analysen är ingenting annat än ett propagandanummer. Så fungerar tidningen Dagen!

Gustaf Larsson

Lantbrukaren Gustaf Larsson var en av de mest förtroendeingivande kristna personligheter jag någonsin mött. Denne troshjälte gjorde alltid ett lika djupt intryck, och ägde allas beundran för sin trofasthet. Veckohelg efter veckohelg kom han till församlingens möten i Örebro på sin cykel. Tjugofyra mil tur och re-

tur Töreboda-Örebro. Gustaf var ensam, och han var mycket mån om att hans lantbruk skulle bli församlingens egendom.

Efter en dramatisk omvändelse i sin ungdom var Gustaf en hängiven och lojal medlem i den lokala pingstförsamlingen under många år. På äldre da'r bröt han upp från det sammanhanget, och förenade sig med det föraktade maranatafolket. Därför utsattes han för psykisk misshandel av den kristna rikstidningen, och utnyttjades som pjäs i dess religionskrig.

Varför fick inte Gustaf i stället chansen att redogöra för sin vision och de intentioner som under många år växt fram till ett beslut: Hans egendom skulle tillfalla den församling han tillhörde. Han kämpade för att detta skulle ske medan han levde. Det var hans bärande idé. Gustaf Larssons hem var som en oas för återhämtning och förnyelse. Jag minns honom som ett föredöme för ung och gammal, med vördnad och stor tacksamhet.

Den ensamme åldringen med det silvergrå håret, var ungdomarnas förtrogne vän. Han smälte samman med dem, och delade deras glädjeämnen, sorger och bekymmer som en fadersgestalt, och representerade något av det finaste som kan tänkas i kristen kärlektjänst. Gustaf ville se och praktisera de höga ideal för kristet offerliv som hade sin upprinnelse i urkristendomen. Efter det att han upplevde förnyelse i Maranataväckelsen, blev hans passion att återuppliva den urkristna mönsterbilden för Kristuslik försakelse och sant lärjungaskap.

Omsorgsfullt och korrekt, sökte Gustaf ordna alla

formaliteter för den överlåtelse han önskade skulle bli en verklighet så fort som möjligt. Det passade emellertid inte lantbruksnämnden i länet, varför Gustaf sökte efter andra former för att nå sitt mål på legal väg. Genast blev Gustafs planer ett begärligt rov för skandaljournalistik.

Tidningar kastade sig över oss. Den kristna rikstidningen Dagen, som vanligtvis inte skrev om Maranata, lättade påpassligt på censuren och meddelade att Maranata drabbats av flera åtal. Det var bland andra den 75-årige lantbrukaren som skulle ställas inför rätta vid Mariestads tingsrätt. Han var åtalad för att ha försökt kringgå jordförvärvslagen, upplyste Dagen skadeglatt. Den renhjärtade Gustafs tacksägelseoffer, måste den kristna rikstidningen, sin vana trogen, släpa i smutsen.

Om tidningen Dagen fann det angeläget att ge publicitet åt dessa händelser; varför valde den då att attackera den nidsbild tidningen själv målat av Maranata, istället för att stödja den broder som på äldre dagar ville betjäna den andliga verksamhet han identifierade sig med? Rättesnöret för den kristna dagstidningen borde väl vara: *"Det I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig"* – utan spekulativa sidoblickar.

I ett annat fall, gjorde samma tidning sällskap med FIB-aktuellt, SE och Expressen för att göra känt att "Maranata grundlurat en lantbrukare genom att efter en del underliga turer skaffa sig ett gåvobrev på gården."

Konsekvenserna av denna tendentiösa journalistik är många och svåra, men de blir omöjliga att över-

blicka då de utgör den enda information som ges om de angripna.

Den "angripande journalistikens" oskyldiga offer, livsöden drabbade av det pluralistiska samhällets pinoredskap, ropar på rättvisa och gottgörelse.

Gustaf, det kommer, ty annars vore Gud inte Gud.

En söndag förmiddag kom Gustaf inte till mötet. Det var ovanligt. Han var trogen och aktiv, en källa med uppmuntran och inspiration. Det märktes då hans plats stod tom. Gustaf hade gått, till stitt eviga hem.

Varför blev denne renhjärtade trotjänare en bedragare i den kristna rikstidningens spalter?

Vi vet – och Dagen vet!

Balladen om Gustaf

Gustaf Larsson ville skänka bort sin gård

Följa tro och övertygelse han har.
Ty han läste i sin bibel hur de kristna
levde förr,
Hur de hade allt gemensamt alla dar.

Gustaf får ej skänka bort sin egen gård
Lantbruksnämnden säger helt bestämt
ifrån.

Om han supit bort sin äga och behövde
statens vård
Hade aldrig några nämnder sagt ifrån.

Men man kallar Gustaf till polisförhör:
"Gustaf Larsson, ska ni skänka bort er gård?"

Gustaf svarar dem med skärpa att han
Herrens vilja gör
Ingen myndighet behöver glva råd.

Det till tingsrätten med Gustaf bär
iväg:

"Gustaf Larsson, ska ni skänka bort er gård?"

Gustaf svarar dem med skärpa att han
Herrens vilja gör,
Ingen myndighet behöver glva råd.

Varför bråkar ni med Gustaf om hans gård

För sin trosåskådning skall han straffet få

Maranatas verksamhet den är ej
önskvärd här i byn
Lantbruksnämnden och hans grannar
säger så.

Religionsfrihet i Sverige, finns den kvar?

Får man följa tro och övertygelse?

Att sin tro fritt få utöva, vem den
rätten längre har

utan straff av böter eller fängelse.

Per-Arne Imsen 1977

Tigande journalistik

Det är snart trettio år sedan ett öppet brev till tidningen Dagens grundare och chefredaktör, samt en skrivelse till tidningens VD Sverre Larsson, kom till. Båda är i det närmaste likalydande och penetrerar den mycket allvarliga bannlysning Maranatafolket utsattes för redan i början av sin verksamhet. Frågorna som då ställdes, står kvar obesvarade. De är emellertid principiellt mycket viktiga, och innehållet i övrigt lika angeläget och aktuellt som då de avfattades. Därför lyfts de åter fram. Nedanstående brev sändes till Lewi Pethrus i oktober 1967:

Brev till chefredaktören

” Sedan fem år tillbaka finns som bekant en fri församling av Maranatavänner – bortåt fem hundra – i Stockholm. Denna församling har allt sedan sin tillkomst haft sitt andliga hem i Viktoriasalen, som pga pågående saneringar i Stockholms city skattat åt förgängelsen.

Tidningen Dagen har den 30 sept på nyhetsplats en artikel om Viktoriasalens öde. Man får där veta, att ateistiska agitatorer och idealister ur olika folkrörelser

under etablissementets skiftesrika era låtit sin visdom flöda från talarstolarna vid nr 19 på Skvalgatan-Tunnelgatan.

I samma sal Viktoriasalen har under de sista fem åren döpts omkring tre hundra män och kvinnor till Kristus. För många fler har just denna sal blivit vänd- och samlingspunkt. Här har alltså i årtal pågått en andlig livsrörelse med sällsam kraft och till rik välsignelse för skaror av människor. Men detta går Dagen förbi med total tystnad. Varför?

Rätt ofta har Dagen s k lokalnummer. Då är det tydligen regel, att den kristna frontens lokala aktiviteter inventeras. Vad beror det på, att tidningen saklöst men fördomsfullt förpassar kämpande och mycket aktiva grupper av förkättrade maranatavänner ur spalterna och uppträder som om maranatahopen icke existerade? Är icke dessa människor evangeliskt kristna? Hör dom icke till samhället? Är deras förhållande till pingströrelsen mer exklusivt än ÖM:s, HF:s, Svenska Kyrkans, Frälsningsarméns, Baptistsamfundets, Metodistkyrkans etc., så att de av den anledningen bör diskrimineras? Frågorna är legio och kan mångdubblas, men jag är nöjd om jag kan bevärdigas svar på en principfråga: Kan denna attityd med kända fakta i dagens situation kristet och demokratiskt motiveras? Icke ens Dagen kan väl i längden fortsätta denna strutspolitik och krampaktigt blunda för det faktum, att det efter många års uppoffringar och målmedvetet arbete finns en samlad evangeliskt väckelsekristen skara av Maranatafolk här i landet? Vi har inga tankar på återtåg.

Maranata har blivit vårt öde. Där vill vi stå sam-

man för att bygga upp lokala församlingar på nytestamentlig grund. Är icke tiden inne för en sund upplösning av en allt igenom okristlig bojkott vi menar ni organiserat? Detta bl a därför att vi häftigt attackerat det vi uppfattar som tydliga avfallstendenser i svensk kristenhet.

Våra möten och alster får icke annonseras i tidningen Dagen. Varför? Är Maranata farligare för pingströrelsen än KDS? Ni uppmuntrar fria evangelister och rörelser i andra delar av världen men väljer att tåga ihjäl en fri evangelisk rörelse inom landets egna gränser. För övrigt har ni någon gång lyssnat på våra argument innan ni avvisade oss som annonsörer? Får jag be om en förklaring till detta för en dagstidning mycket ovanliga ställningstagande?

Vi har gång på gång blivit angripna i ledarartiklar. Personligen har jag blivit beljugen och förlöjligad av signaturen LP, men jag har aldrig fått chansen tillbaka-visa utgjutelserna. Ty dessa utfall har byggts upp med osanningar och beskyllningar och kan icke karakteriseras som annat än tarvliga utgjutelser. Är det icke ett etiskt minimikrav man har all rätt ställa på en publicist detta, att han skall bereda en angripen möjlighet att försvara sig? Gäller icke detta för Dagen? I en kristen dagstidning i en fri stat borde väl denna generositet räcka till även för en bångstyrig kristen minoritet med fullt ärliga och öppet redovisade avsikter. Är det icke på sin plats att det blir en uppmjukning av umgängesformerna? Jag menar allvarligt och tror detta har mer med sinnelag än ideologi att göra.

Det finns naturligtvis många andra funderingar

värda några rader i detta brev, men jag vore synnerligen tacksam om ovanstående ansågs böra uppmärksammas med ett skriftligt svar. ”

Varför tiger Dagen?

Något svar har ännu inte synts till. Åren har hunnit bli många. Det är en talande tystnad. Bannlysningen fortsätter ...

I ett högtidligt uttalande vid Dagens 25-årsjubileum fick motiven för tidningens tillkomst sin distinkta formulering av grundaren och chefredaktören. Så heter det:

” Redan på ett tidigt stadium stod det klart för mig att en andlig rörelse sådan som pingstväckelsen borde ha en daglig tidning.

Jag hade sett vad Svenska Morgonbladet betytt, då det gällde dess ställningstaganden i samhällsfrågor och mot vår verksamhet. Längre fram hade en dagstidnings betydelse blivit allt mera klar, sedan Morgonbladets ledning gång på gång kontaktat oss för att söka etablera ett samarbete.

Pingstväckelsens verksamhet gick på 1930-talet in i ett nytt skede. Från början hade dagspressen varit uppenbart fientlig och serverat skräckhistorier och lögnpropaganda i mängd om vår verksamhet. I och med vår kyrka vid Rörstrandsgatan, Skandinavians största kyrkas tillkomst tonades skräckskrivierna ner.

Jag förstod att det från den tiden skulle bli tämligen tyst om vår verksamhet. När de inte längre hade någon framgång med sina lögnaktiga vansinneshistorier, hade de säkerligen ingen lust att med positiva ny-

heter hålla vår verksamhet aktuell. De skulle komma att tiga om oss. På det sättet skulle vår verksamhet och vårt budskap, som allt sedan pingstväckelsens begynnelse stått i blickpunkten, försvinna ur allmänhetens synfält. Därmed skulle också våra verksamhetsmöjligheter i hög grad minskas. Av dessa skäl ansåg jag att en dagstidning var det enda medlet, som kunde rädda oss från pressens passiva krigföring. Inget vapen är mera verksamt mot en rörelse än tystnaden. Den kan tigas ihjäl. ”

Tydligare kan inte svaret på frågan i rubriken formuleras. Mediamakt, men varför ...

Den profana pressens "krigföring" kristnades och metoden integrerades från första stund med Dagens egen policy. *Tiga ihjäl* eller *ljuga ihjäl* blev Dagens främsta vapen i åsiktsförföljelser mot obekväma personer och oppositioner inom och utom rörelsen. Så många, att boksidan knappast skulle räcka till för att namnge dem alla. Vi vet, och sörjer.

Apropå Svenska Morgonbladet, så var den de frikyrkligas, och speciellt Missionsförbundets, dagstidning. Efter bortåt sju årtionden stod den inte att rädda, utan dog efter knappt två år såsom Morgonbladet, i armarna på de frisinnade inom Folkpartiet.

Detta, menade Lewi Pethrus, var orsaken till det övriga frikyrkofolkets djupa besvikelse, missundsamhet och bitterhet. För dessa var Dagen "en nagel i ögat och de sällar sig gärna till dem som söker skada pingstväckelsen."

Sådana makalösa konspirationsteorier, uppblanda-

de med omåttligt samfundsskryt, säger något om den förljugna värld och dess miljö, i vilken tidningen Dagen föddes, levde och utvecklades.

En dagstidnings mångåriga presskamp med sådana urvalsprinciper har naturligtvis givit direkta och indirekta resultat. En kristen dagstidnings vägran att exempelvis införa betalda annonser om evangeliska möten är mer än ett pressetiskt problem och får ojämförbara konsekvenser för utstötta. Kompletterad med metoden att ensidigt producera och publicera skandalstoff, och sedan kanonisera det till sanning på ledarplats, verkar konformistiskt. Sådan publicitet kan inte leda fram till annat än förakt, och kollektivt avvisande attityder mot de utsatta.

Nu och då allierade sig Svenska Morgonbladet med pingströrelsens fiender och gick till angrepp tillsammans med dem, hävdar Lewi Pethrus. Men var det tänkbart att angriparen skulle bekämpa sin motståndare med tidningen Dagens vapen och censurmetoder?

En tidning är givetvis i sin fulla rätt, då den vägrar införa åsiktsannonser med samhällsomstörtande innehåll från anarkistiska individer eller grupper. Men om samma tidning använder generell annonsvägran mot politiska motståndare i ett riksdagsparti, får problemet en helt annan dimension.

Samtidigt manas kristenheten i samma tidning till sammanhållning mot splittringstendenser: "Låt oss kristna i detta land erkänna att vi alla tillhör var och en sin utbrytarskara. Att under sådana förhållanden utpeka andra som splittrare, är att kasta sten medan man själv sitter i glashus." Detta är visserligen sant!

Men är det herdens eller tjuvens locktoner till en splittrad hjord? Det råder inget tvivel om vem påfösaren var! Det är omöjligt hitta logik och konsekvens i Dagens kannstöperier.

Är Maranata rena ohyrn?

Dåvarande maranataevangelisten i Norrköping, Björne Erixon, gjorde sig känd för sin gedigna bibelkunskap i en olympiad som Sveriges Radios religiösa avdelning arrangerade. Björne korades till vinnare.

Vi var naturligtvis glada och stolta över vår vän och broders framgång, och följde honom med stort intresse under den internationella finalen i Israel. Björne Erixon blev intressant och känd genom press och radio. Alla fann det naturligt och självklart att berätta om hans engagemang i Maranata. Alla, utom den kristna rikstidningen Dagen. Den teg om detta...

I en Norrköpingsspecial rapporterade tidningen Dagen från Östgötametropolens kyrkliga aktiviteter. Hela den kristna verksamheten uppmärksammades, och varje församling fick sin givna plats i reportaget - utom en, Björnes..

I en insändare i lokaltidningen Folkbladet Östgöten, ställer den försmådde evangelisten besvärande frågor till den kristna rikstidningen:

” För några dar sen dunsade den kristna rikstidningen Dagen ner i brevlådan. Där slår emot oss ett yvigt och överdådigt ordande om Pingstkyrkan i Norrköping.

Nästan en hel sida ägnas åt referat av ett samtal några predikanter från olika samfund deltagit i. En

presentation av några församlingar här i stan ges också i detta speciella Norrköpingsnummer.

I samtalet möter oss uttalanden som vi inte kan gå förbi. Hör här: "Hur hade det gått med kristendomen om apostlarna varit lika ljumma som vi."

Man är alltså medveten om och bekänner därför sin ljumhet. Borde inte detta utlösa katastroflarm inom hela kristenheten? Vi får nog vänta förgäves. Ty är det inte på det viset att just en sådan beaktelse om sin egen ljumhet ger åt oroliga samveten ett utomordentligt alibi och ny frimodighet att sova vidare i den religiösa sömnen. Sov gott! Ack stör oss inte i vår lilla idyll! Men lyssna vidare! I samma samtal sägs också dessa märkliga ord "Vi måste få något som slår sönder våra invaggade metoder. Något som spränger sönder idyllen i våra församlingar, något som skakar om de kristna." Hoppsan! Det var väldigt vad man tar i. Men, mina vördade herrar, är ni verkligen redo att ta konsekvenserna av detta? Vågar ni göra upp med all formalism, salongsfärdighet, ljumhet, stelbent högtidlighet, dubbelmoral, tröghet, slöhet, etc., etc.?

Ty det finns väl lite varstans i edra led? Det mest intressanta var dock det som ej stod i tidningen. Det finns här en mycket värtalig tystnad. Ty i den långa raden av kyrkor och samfund Dagen anser sig ha förpliktelse att informera sina läsare om finns inte en enda bokstav om att det bevisligen sedan flera år tillbaka i Norrköping existerar en liten – dock livaktig – Maranataförsamling. Det kan väl inte vara obekant för Dagen? Dagen har sin policy – det förvånar mej inte ett dugg. Men ändock: Är Maranata rena ohyran? Är vi

en katt bland hermelinerna? Försöker man tåga ihjäl oss? Är vi frikyrklighetens busar? Tar ni inte oss på allvar?

Nog för denna gång.

Björne Erixon, Maranata-evangelist

”

Ett bevingat uttryck av en svensk agitator och författare om att vara renhjärtad och storsint utan att förden skull tolerera löss i kläderna och än mindre i vecken på sin fana, rinner till osökt.

Avlusning för att bli kvitt en aggressiv parasit...

Gamla Bro

Tidningen Dagen höjde inte ett finger för att backa upp det mycket angelägna projektet för utslagna på Gamla Bro i huvudstadens stadskärna.

Tidningen Midnattsropet har ett tankeväckande reportage från våren 1973, skrivet med inlevelse och kunskap. Det hjälper oss att förstå något av det allvar, som låg i utmaningen att ta hand om och restaurera den vandaliserade byggnaden:

Pånyttfödande kraft!

” Vad var Gamla Bro i sin gamla skepnad? Jo, ett allaktivitetshus där Stockholms stad försökte ge ungdomen ett alternativ till trottoartillvaron och grändsläntrarfilosofin. Till en början mycket av en vårdinrättning blev det så småningom helt dominerat av knarkmissbrukare och utvecklades till ett knarknäste. Vid den tidpunkten hade Gamla Bro förlorat sin uppgift och det återstod endast en förnuftig lösning: Att

stänga Gamla Bro.

Gamla Bro var en samlingsplats för samhällets spillror; ungdomar som inte hade kraft att leva ett ordinarie samhällsliv och som var alltför desillusionerade för att kunna hitta ett engagemang att klamra sig fast vid. Det var sådana ungdomar vars sinnen inte orkade härbärgera någon filosofi, utan vars filosofiska försök studsade mot samhällets välfärdskostym, studsade mot Medelsvenssons prylprakt, studsade mot en förtärande andlig nöd, studsade mot ett sinnrikt universum, spanande stjärnor, ekade i gamla stans gränder.

De var sådana ungdomar som vaknade med frågan Varför? på sina läppar. De var alla gestalter som hette Varför? och de bar sin börda som levande frågetecken på gatorna. De var som folk är mest, som människor är, de frågade. Men de gick längre än de flesta, de bromsade upp, och ropade ut sin andliga nöd, och gick ut från samhället, istället för att gå in i det. I knarket hade de funnit ett sätt att uppehålla ett slags tillvaro. Vem kunde frakta dem tillbaka till samhället?

De förde en tillvaro vars medelpunkt var Gamla Bro. Då kommer stängningshotet nerramlade inför dem. De finner en form av protest: Ockupation. De ockuperar sitt eget hem, som var det enda hem de hade, men också den plats där destruktionsen av mänskliga värden var värre än någon annanstans.

Gamla Bro blev inte väl behandlat under den ockupationen, men alla visste ju att det inte längre var fråga om hem eller hem. Utan något mer: jakten på en förvandlande formel.

Det var den till synes hopplösa jakten som materi-

aliserades i ett frenetiskt och desperat konstnärsskap, som förvandlade Gamla Bro till de ropande väggarnas hus. När Maranataförsamlingen i Stockholm nu öppnar Gamla Bro som ett väckelse- och evangelisationscenter, så sker detta med en särskild vision: att ingen människa är dömd att gå under på grund av sin egen svaghet. Det finns en pånyttfödande kraft, som ger varje människa särpräglade möjligheter att komma in i en meningsfull och livsbejakande tillvaro.

Det som går under beteckningen ungdomsproblem, är till stor del andebesättelse. Den finner ingen varaktig lösning i klinisk behandling eller ungdomsvård. Det måste ske en inre förvandling hos den nedgångna människan. Det måste slå rot en livsbejakelse i personligheten. Det är praktiserad kristendom som föder fram sådan inifrån kommande förvandling.

Väckelsekristendom, det är när en kristen församling går in i evangelisk efterföljelse. Inte för att massfrälsa människor, men för att ge hem åt nyfödda. Var och en i församlingen kommer härvid in i en ansvarsställning. Det blir fråga om moderskap och faderskapsfunktioner för en ökande barnaskara. Det gäller familjetanken: nyfödda och syskon, där alla är lika. En klasslös skara.

Emedan Maranataförsamlingen i Stockholm har ställt sig utanför statsunderstöd till samfunden, blir all missionsverksamhet beroende av enskild offervilja. Församlingen anser sig därmed stå fri från yttre beroende och byråkratiskt tryck, missionen får i apostolisk anda vila som ett ansvar på den enskilde.

Redan 1969 hade församlingen en tanke om tre

stationer. Man tänkte sig fältarbetet sålunda: ett evangelisationscenter i citystaden, där människor som upplevde en inre förvandling togs om hand under några dagar. Som andra station en familje- och arbetsgemenskap på en rekreativ plats utanför staden. Som tredje station en bondgård på landet, för vistelse några månader. En trestegsprincip, tjänande som successiv anpassning till vardagsliv, dagligt arbete och mänskliga relationer.

De två första länkarna har nu sett sitt förverkligande. Det är församlingens tanke att snart hela tre-länksprincipen skall komma i funktion, och att den skall föras vidare som mönster. Att direkt i city, och träskkvarteren där, kunna ta emot livsuppgivna människor, påvisa en nyfödande kraft, och bereda möjlighet till en varm familjemiljö under en första kritisk period, och därefter en samhällsnära, men något skyddad miljö, som en övergång till en plats i samhället.

Ett socialt experiment

I september 1969 öppnades Gamla Bro. Barnavårdsnämnden i samarbete med olika aktivitetsgrupper ville skapa en samlingspunkt för kringdrivande ungdom i Stockholms city. Fastigheten på Gamla Brogatan 27 med sina 54 rum ansågs mycket lämplig som allaktivitetshus och hela projektet såg lovande ut i starten med teatergrupper, konst- och studiecirklar mm, mm.

Men det blev ingen allaktivitet. Allmänheten uteblev. Gamla Bro förslummades blixtnabbt och blev ett hus för de utslagna alkohol- och narkotikaskadade och svårt missanpassade i city. Kritiken växte i samma

takt. Även inom huset och vid ett stormöte, avsattes personalen som vid den tidpunkten förlorat greppet om Gamla Bro. Påtryckargrupper ropade på demokrati, man ville bli kvitt all byråkratisk styrning, och det slutade med att hela huset ockuperades hösten 1970.

En nyhetskommuniké från den aktuella tiden löd:

"... De 200-300 ockupanterna hade i morse endast 80 kilo råris att leva av..."

Oroliga föräldrar som sökte sina tonåringar vägrades tillträde, och när polisen till sist stormade lokalerna, måste flera av ungdomarna bäras ut, nerdrogade och totalt utmattade.

Enligt uppgift hade någon blandat LSD i saftbålen under det våldsamma avskedspartyt.

Gamla Bro - det sociala experimentet och centrum för uppsökande och socialkurativ verksamhet - spikades igen medan pressen med vissa undantag, översvämmade med indignerade vad-var-det-vi-sa-reportage.

Tillsammans med Gamla Bro stängdes på kort tid en rad klubbar som varit enda tillhåll för ungdomen i city och Barnavårdsnämnden har nu lämnat alla planer på allaktivitet typ Gamla Bro i innerstaden. ”

(MR nr. 7/73)

"Bo bra, ät gott"

Allaktivitetshuset på Gamla Brogatan inledde en ny era med möteslokal, radiostudio, hotell, secondhandshop, expeditiionslokaler, bok- och musikhandel. Samtidigt som Brosalen och övriga lokaliteter växte fram efter slitsamt och målmedvetet arbete, intog LP-stiftel-



KRISTEN PRESSRÖST I KAMP FÖR ANDLIGA VÄRDEN —
ETT NÖDVÄNDIGT DEBATTORGAN I SEKULARISERAD TID.

Direktör Sverre Larsson ber oss meddela, att styrelsen
för Tidnings AB DAGEN beslutat avböja erbjudandet från
Maranataförsamlingen om annonsering i DAGEN.

Översänt annonsmanus återgår därför.

Vänlig hälsning
DAGENS ANNONSAVDELNING

Stockholm den 10.10.67
GF/GAW

Gunnar Forsberg
annonschef.

Vill i anslutning till telefonsamtal meddela att Dagen avböjer
annonsering för Pilgrimshem, eftersom vi inte önskar oss i någon
form kunna stödja Maranatas verksamhet.

Med utmärkt hälsning

Olof Blurfeldt
ansvarig utgivare

Stockholm 1977-06-03

Vill med anledning av Er annonsbeställning (Möten/Apropos valet)
meddela att vi avböjer fortsatt införande av annonser från
Maranata.

Med hälsning

Stockholm den 25 augusti 1974

Olof Blurfeldt
Olof Blurfeldt

Broder!

Att vi inte publicerar annonser från Imsens verksamhet, beror på att vi inte på något
sätt vill främja en verksamhet som så ofta utmärkt sig för att demonstrera mot andra
kristna och som bidrar till att splittra, inte förena väckelsens folk. Där ligger det ett
grovt missbruk av det andliga ledarskapet, och det intrycket förstärks av vad väl
inlärade personer har att berätta efter mångårig erfarenhet av Arne Imsens
verksamhet. Vi vill dock inte ägna oss åt en angripande journalistik, vi bara säger nej
till annonser - och utnyttjar därmed vår grundlagsenliga tryckfrihet.

Med hjärtlig hälsning

Stockholm den 4 september 1995

Olof Blurfeldt
Olof Blurfeldt

*Den samlade trettiofemåriga "brevfloden" från Dagen till Mara-
nataförsamlingen, tre skrivelser med totalt tio rader. Sista bre-
vet, med tilltal "broder", är ställt till en medarbetare som bor
ute i landet.*

sen Nalen, och fick mycket stora favörer av Stockholms stad, med en symbolisk köpeskilling. Men tidningen Dagen hade inte råd att ge Maranatavännerna en rad för att uppmärksamma deras enastående arbetsinsats.

"Förvandlat av ungdom som förvandlats genom evangelium", lyste det i guld på fasaden. Detta uttryck för kristen tro och ideellt arbete var under bann, och fick inte nämnas i tidningen Dagens spalter.

Efter några års intensivt arbete, stod vårt lilla hotell invigningsklart. De femton ombonade rummen var budbärare om förvandling och förnyelse. Vår glädje var obeskrivlig och barnslig. Vår strävan var att erbjuda gästerna ett hems miljö mer än ett hotells. Konceptet var: anti-droger, anti-alkohol, anti-nikotin; non-profit, helt i kristen regi genom människor som satsade sig själva för sina nytestamentligt förankrade ideal.

Ett annonsmanus 60 x 60 mm, som vi tillställde Dagen, med texten: "Bo bra - åt gott", slängdes i papperskorgen utan att annonsören ens informerades om åtgärden. Läsaren kan själv ta del av svaret som kom efter det att vi krävde ett skriftligt besked. Det var det året tidningen Dagen fick presstödet uppjusterat med bortåt 100%...

Tungt arbete, många kval och åtskilliga besvikelser har luttrat oss för vår historiska mission till kristenhetens fromma. Att inte få annonsera hotell, taxi, servering och gatukök i en kristen dagstidning är förödande. Det gamla allaktivitetshuset var dock, så länge det fick fungera i människokärlekens tjänst, en oas i öknen.

Denna enorma insats, med dess utomordentliga resultat i knark- och porrkvarteren, var tabu för den kristna rikstidningen. Men vi är övertygade om att full gottgörelse kommer för de årsgrödor som gräshoppor, gräsgnagare och andra insekter tog kål på. Sådan är den Gud vi tjänar!

"En skänk från ovan"

Då vi hade evakuerat till Bromma, kastades vi omedelbart in i en science-fictiontillvaro som jag fortfarande har svårt att hitta ord för. Vi blev rättslösa hatobjekt, men ägde trots allt moralisk styrka och civilkurage för att genomlida utmobbningen. Jag lyckades samla mig till en protestfolder. Den verkar kanslisvenskt kyelig, men kom till under stor rörelse.

Vårt människovärde var ifrågasatt, och vår tro, verksamhet och ideal i det närmaste kriminaliserade. Makthavarna försäkrade att den organiserade kampanjen mot Maranataförsamlingens avtalfästa rättigheter inte på något sätt skulle uppfattas såsom åsikts- eller religionsförföljelse. Deras uttalanden och åtgärder bekräftade fullständigt vad de egentligen bar i skölden. Det var en hisnande erfarenhet att helt plötsligt bli hanterad som om vårt rättsskydd var selektivt och utan samhälleliga garantier.

Denna viktiga kamp mot den politiska övermakten intresserade inte Dagen eller KDS. Vi fick dissidenters status och roll i det pluralistiska samhället. Det fick vi finna oss i. Det angick i alla fall inte den kristna rikstidningen som kommit till för att med väckelsekristen inriktning kämpa för, skydda och försvara kristna vär-

deringar. Bygglovshandlingar dribblades ur byråkratin.

JO fann handläggningstiderna helt oacceptabla och var på flera punkter kritisk mot stadens sätt att handlägga för oss mycket viktiga bygglovsärenden. Det är absolut inte opinionsbildningen vi vänder oss emot, utan flagrant myndighetsmissbruk. Detta är högst vitala frågor för vårt samhälle, och har en dignitet som angår också andra medborgare.

Mänskliga rättigheter

De många besynnerliga turerna kring evakueringen av Maranataförsamlingen till Bällstalundsskolan i Bromma, är förbryllande. Det lämpar sig mycket väl att lyfta fram ett relevant citat ur ESK-mötets slutdokument. I sammanfattningen sägs det i §16:1:

” För att kunna garantera individen frihet att bekänna och praktisera religion eller tro, kommer de deltagande staterna bland annat, vidtaga effektiva åtgärder för att förhindra och eliminera diskriminering mot individer eller sammanslutningar pga religion eller tro i erkännandet, utövandet och åtnjutandet av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter på alla områden av civilt, politiskt, ekonomiskt, socialt och kulturellt liv, och för att tillförsäkra effektiv jämlikhet mellan troende och icke-troende. ”

Slutdokumentet antogs utan ändringar av de 35 deltagarnationerna – inklusive Sverige – i Wien den 15 januari 1989.

Dåvarande utrikesministern betonade, att doku-

mentet "stärker individens rättsliga ställning gentemot myndigheterna och ger ett skydd mot godtyckliga åtgärder från myndigheterna."

Samtidigt med att detta märkliga slutdokument växte fram, beslöt över femtiotalet folkvalda kommunpolitiker i den svenska huvudstadens högsta politiska församling, att Maranataförsamlingen i princip skulle diskrimineras och förföljas bort från kommunens fastighet. Borgerliga politiker, med säte och stämma i samma församling, fann situationen mycket besvärande och formulerade ovanligt skarpa protester med lydelser såsom "de blir juridiskt misshandlade", "knäsatt en ny princip för kommunens fastighetsaffärer" och "handlandet strider mot grundläggande rättsprinciper".

Det makabra beslutet föregicks av en diskussion, som saknade all relevans till det sakfrågan gällde, nämligen Maranataförsamlingens rättmätiga ersättningskrav, sammanställt i det tomträttsavtal alla förberedande beslutsorgan hade antagit. Debatten kom istället att handla om andra gruppers behov av lokaler och min opinionsbildande verksamhet i uppfostringsfrågor. Resultatet blev avslag. Det konfirmerade maktmissbruk och godtycke av just den karaktär Wiendokumentet kommit till för att eliminera.

De små stegens tyranni

Den fleråriga kampanj med udden riktad mot Maranataförsamlingen har också fått sitt naiva, men farliga utspel i en skrivelse till fastighetsnämnden från socialdistrikt 12 i Skärholmen. Ytterligare ett led i de små

stegens tyranni. Skrivelsen staplar grundlösa anklagelser på varandra mot "Maranatakyrkan", och mynnar ut i att

” distriktsnämnden kräver därför att uthyrningen till Maranatakyrkan avslutas och att andra hyresgäster, exempelvis Erfarenhetsverkstaden, övertar lokalerna. ”

Det tillsynes utkommenderade socialdistriktet formligen dikterar ett kraftfullt krav om att diskriminera församlingen och i dess ställe favorisera en annan lokal grupp. På lokalpressens löpsedlar kunde man sedan läsa att Maranata gjort sig omöjlig och därför ska ut ur Björksätraskolan, som det då gällde. Distriktsnämndens skröna spreds på så vis till medborgarna med allt vad det innebar av skadeverkningar för den förtalade hyresgästen.

En ledamot reserverade sig, med följande uttalande:

” Förslaget till brev innehåller grava anklagelser mot den nuvarande hyresgästen. Det strider mot grundläggande principer i ett demokratiskt rättssamhälle att utan att den anklagade fått uttala sig 'kräva' att vederbörande förlorar rätt att hyra på grund av hörsägen.

Jag yrkade bordläggning för att få kännedom om hyresgästens inställning till anklagelserna innan en eventuell skrivelse till fastighetsnämnden avsändes. Det inträffade kan ses som ett exempel på folkpartiledaren Bengt Westerbergs uttalande att rättssäkerheten genom små steg naggas i kanten genom den socialdemokratiska politiken. ”

Att detta toppstyrda förtal skulle ha något med förföljelse att göra, dementerades naturligtvis av den alerta initiativtagaren med ett pokeransiktes trovärdighet. Man borde dock ha rätt att förvänta sig att en folkvald, satt att tillvarata medborgarnas intressen skulle ha förhört sig om de utpekade fridstörarnas syn på anklagelserna. Bakvänd tågordning för att beröva dem deras medborgerliga rättigheter.

Det kan ha sina poänger att parentetiskt påminna om, att ett av skälen till att Maranataförsamlingen inte kunde evakueras till Björksätraskolan i Bredäng, var att det konstnärskollektiv, som fanns i Bällstalundsskolan, påstods ha första prioritet på de aktuella lokalerna...

Borgarråd garant för ockupation

Uppfinningsrikedomen och initiativförmågan har varit imponerande då det gällt att mönstra styrkorna för att förhindra att Maranataförsamlingen skulle bli ägare till Bällstalundsskolan.

Den lokala socialdemokratiska föreningen arrangerade snabbt och påpassligt opinionsmöten med medverkan av socialdemokratiska borgarråd och nämndledamöter, för att på alla upptänkliga vis komma förbi överenskommelsen

En av byggnadsnämndens ledamöter var tillkallad som föredragshållare och rådgivare i ett möte. Hon förde fram idéer om hur kommunen bäst kunde mygla bort Maranataförsamlingens möjligheter att få bygglov och byggnadslån.

Mötets ordförande insisterade på att konstnärerna

skulle sitta kvar i fastigheten utan att ängslas för påföljder för sin obstruktion.

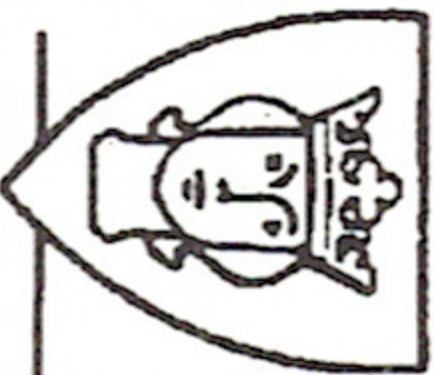
Dåvarande fastighetsborgarrådet drogs i sin frånvaro in i ordväxlingen, då han citerades såsom stabil garant för en sådan ockupation. Byggnadsnämndsledamotens föreslagna varianter, för att trixa bort bygglov och förhindra byggnadslån, provocerade fram frågor om handläggningen av församlingens ansökningar och förfrågningar under beslutsprocessen.

Interpellationer, inlagor, yrkanden och svar på enkel fråga, hade tydlig tendens till diskriminering och förföljelse. Det är mer än beklagligt att en regim i fastighetsförvaltningen har haft svårt att övervinna sina fördomar om Maranata för att förutsättningslöst förstå sig att inse fakta.

Med misstänksamhetens touch, framtonas församlingen i offentliga handlingar, tidningsuttalanden och kungörelser såsom ett suspekt fenomen i samhället. Effekten av denna sila-mygga-och-svälja-kameler-policy kan bara bli en, nämligen förföljelse!

Församlingens argument är prövade och väl genomtänkta. Anklagelserna om diskriminering, åsikts- och religionsförföljelse var allvarliga och väldokumenterade. De framfördes utan andra ambitioner än att vi skulle bli tillerkända den rättssäkerhet och de medborgerliga fri- och rättigheter som borde vara självklara för varje medborgare i detta land.

Det ankommer inte kommunen att ta ställning till våra åsikter, vare sig i tros- eller uppfostringsfrågor. Kommunfullmäktiges behörighet är begränsad, och dess makt får definitivt inte utnyttjas för att inskränka



Utdrag ur protokoll, fört vid Stockholms fastighetsnämnds sammanträde den 16 februari 1988

§ 42

Fastighetsnämnden beslöt i enlighet med hemställan i fastighetskontorets tjänsteställande 1988-02-11 (nr 99).
Förhandling med Maranataförsamlingen om annan löning av församlingens lokalfråga än Bällstalsundsskolan

V. ordf Carl-Erik Skårman (m) samt led:a Barbro Noreson (m), Samuel Strandberg (fp) och Bengt Bondeson (fp) och tjug suppl Gert Lienhart (m)

* Lät till protokollet anteckna att de ej deltagit i detta beslut samt gjorde följande särskilda uttalande:

"Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna kontraktssvaret med Maranataförsamlingen knäsat en ny princip för kommunens fastighetsaffärer — nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej.

Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt.

Det hela blir än värre genom att beslutet kommer att stå kommunen mycket dyrt — flerdubbelt mer än om fastighetsnämndens förslag hade godtagits.

Det får nu ankomma på de partier som genomdrivit fullmäktigebeslutet att ta ansvar för den fortsatta handläggningen."

någon genuin kristen grupps religionsfrihet, yttrandefrihet eller föräldrarätt.

Kristna värderingar behöver inte någon ursäkt eller någon omformulering för att hävda sig och gestaltas av samtida kristna i ett fungerande nytestamentligt församlingsliv här och nu. Denna religionsutövning är nämligen tillförsäkrad livsutrymme genom lagstiftning.

Myndigheternas grannliga uppgift är att slå vakt om medborgarnas rätt att, enligt egen övertygelse, följa det av den heliga Skrift upplysta samvetet. Här, om någonstans, ska immunitet råda, varför alla politiska beslut, som demonstrerar någon form av särbehandling mot medborgare för deras urkristna tros- eller uppfostringsideal, är myndighetsmissbruk med ty åtföljande religionsförföljelse. I den konflikten har en modelag som den oprövade, och för vår kultur så väsensfrämmande, agaparagrafen i föräldrabalken, helt underordnad dignitet.

Diskrimineringsbrottet blir synnerligen allvarligt, då det, som i det här fallet, hämningslöst utövas av ett samhällsorgan, som tillåter sig motivera ett avslag med rättskränkande och bestraffande effekter för de drabbade. Det är nämligen ett kvalificerat övergrepp att bestraffa oss för den kristna övertygelse vi inte dagtingar med, och som aldrig kan bli en lösen i ett regelrätt utpressningsförsök.

Den situation vi nu tvingats in i är en helt logisk konsekvens av den avgifts- och subventionskarusell folkrörelserna i detta land dragits in i. Dessa dödsbringande subventioner – omogna och sura druvor –

har gjort dessa en gång så livskraftiga folkrörelser till tandlösa, orkeslösa, vanmäktiga och bidragsanpassade halvstatliga serviceorgan i den korporativistiska maktstatens offentliga tjänst.

Den enögda fanatism som spelade över i kommunfullmäktige är inte mottaglig för sakliga argument och dokumenterade fakta. Den tar övermodigt parlamentarismen som den utlovade "sparken i baken" får symbolisera i sin tjänst i detta vidriga maktspel, där etiken är privat- eller gruppegoismens förslavade dräng.

Maktfullkomlighet och godtycke

Det var något av ett äventyr att följa förhandlingarna om Bällstalundsskolans framtida öde. Förslagets väg genom hela hierarkin var dramatiskt. Det överlämnades till kommunfullmäktige såsom ett väl genomarbetat, prövat och i alla underinstanser godkänt förslag till tomträttsupplåtelse.

Beslutsprocessen hade alla ingredienser av maktfullkomlighet och godtycke hos en flank i den politiska maskinapparaten. Avslaget är uppseendeväckande och rättsvidrigt. Några uttalanden får här tala för sig själv.

I Dagens Nyheter fick vi veta Mats Hults(s), dåvarande fastighetsborgarrådets, mål:

” Vi kan inte hyra ut lokaler till sådana som uttalar sig positivt om barnaga...

Med minsta möjliga kostnad för skattebetalarna ska vi få bort dem från Bällstalundsskolan. ”

Då fastighetsborgarrådet informerades om att

tomträttsavtalet förmodligen skulle gå i stöpet därför att kommunen inte var fastighetens lagfarne ägare utropade han spontant sin tacksägelse: – EN SKÄNK FRÅN OVAN!

Nedanstående uttalanden gjordes i Stockholms kommunfullmäktige. I sanning en mycket intressant dokumentation:

Utdrag ur protokoll, fört vid Stockholms fastighetsnämnds sammanträde den 16 februari 1988:

§ 42

V ordf Carl-Erik Skårman(m) samt led:a Barbro Noreson(m), Samuel Strandberg(fp) och Bengt Bondeson(fp) och tjug suppl Gert Lienhart(m) särskilda uttalande:

” Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen knäsat en ny princip för kommunens fastighetsaffärer – nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej.

Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt.

Det hela blir än värre genom att beslutet kommer att stå kommunen mycket dyrt – flerdubbelt mer än om fastighetsnämndens förslag hade godtagits.

Det får nu ankomma på de partier som genomdrivit fullmäktigebeslutet att ta ansvar för den fortsatta handläggningen.

”

Direktcitat från kommunfullmäktiges sammanträde:

BRIT RUNDBERG(vp): "Vi från VPK:s sida, vi tycker inte att kommunen har några förpliktelser gentemot Maranata...

... Vi vill inte ha någonting med den här organisationen att skaffa. Det är ju en del av opinionsbildningen...

...andra lösningar för Maranata, det kan vara precis vad som helst. Det kan t o m vara att ge dem en spark i baken."

Agneta Dreber(sp):

” När då vi för några veckor sedan slog upp vår morgontidning och fick läsa om att Maranata hållit ett opinionsmöte om att aga barn, då blev det faktiskt droppen för att Stockholmspartiet skulle ändra uppfattning...

Men vi kan alltså idag inte medverka till att staden säljer Bällstalundsskolan till Maranata. ”

Lennart Rydberg(fp), borgarråd:

” ...staden har skyldigheter mot Maranataförsamlingen både juridiskt och moraliskt ... förfölja dem. ...bara för att de inte får sin juridiska rätt. Det är ju inte så att Maranata blir bättre bara för att de blir juridiskt misshandlade.

Jag tycker att det är en från demokratisk synpunkt oerhört grundläggande princip att juridisk, ekonomisk rättvisa skall man ha rätt till, och det ska inte vara beroende av vad man tycker om de åsikter som man har. Man kan ju också undra var det egentligen skulle

ta vägen om det infördes som ledande princip, att vi upplåter våra lokaler till dem vi tycker är bra. ”

Församlingens juridiska biträde, advokat Lars Augustinsson, kommenterar:

” Man får enligt lagen inte avhysa folk p g a deras åsikter. Jag känner inte någon privat hyresvärd som har gjort det. Jo, i arbetarrörelsens ungdom förekom det att markägare och godsägare vägrade att upplåta mark till byggandet av Folkets Hus. Det var naturligtvis en slags åsiktsförföljelse. Men nu är det arbetarrörelsen som själv går i spetsen för en liknande aktion gentemot en församling.

Det är naturligtvis omöjligt att tänka sig att kommunen skulle ha behandlat ett fackförbund eller en miljöorganisation på det här sättet. ”

Detta sensationella beslut togs i Stockholms kommunfullmäktige den 16 februari 1988. Det var diskriminerande och mycket upprörande, och väckte frågor om politikernas moral och om rättssamhället är en fiktion.

Att tidningen Dagen kunde med tystnad gå förbi detta rättshaveri som i realiteten gjorde en kristen minoritet rättslös, är om möjligt ännu mer makabert.

I tidningens marknadsföring heter det:

"läses av kristna i hela landet och uppmärksammas av riksdagsmän, regeringsfolk, kommunalråd, kyrkoledare..."

Jovisst! Vi har förstått det!

Upprätthållen bannlysning

Såsom ett rövarband kastade sig förtroendevalda ombud över våra medborgerliga rättigheter för att slita sönder ingångna avtal. Tidningar, radio och TV följde den ojämna fighten, men Dagen hade munkavle: "Vi anser oss inte i någon form kunna stödja Maranatas verksamhet". En fastlagd ståndpunkt inga omständigheter i världen fick rubba. Politiker, tjänstemän, förvaltning lade om kursen, och väjde undan för en uppslitande kollision.

Makthavarna erbjöd oss förhandlingar. De ville nå fram till en lösning också vi kunde signera med tillfredsställelse. Men tidningen Dagen upprätthöll bannlysningen med en tennsoldats principfasthet. Något annat var ju inte att vänta.

Ett och annat timar dock i sinnevärlden. Det finns tecken som tyder på att blockadpjäsen sett sina bästa dagar för den kristna mediamakten. Nedmontering av penningsslukande skrytprojekt tvingas fram av pressande lönsamhetskalkyler och minskade bidrag. Framtiden ter sig oroväckande och osäker.

Men mer än något annat finns det anledning att också i denna tid sätta tro till aposteln med de förtröstansfulla vyerna:

”Guds rättfärdighet kräver ju, att de som vålla eder lidande få lidande till vedergällning, men att I som utstån lidanden fån hugnad tillsammans med oss när Herren Jesus uppenbarar sig från himmelen med sin makts änglar.”

Passiv åskådare

Pingströrelsens folkhögskola på Kaggeholm har också en medialinje för utbildning av journalister. Tidningen Dagen ger dem den praktiska skolningen för yrket.

I vilken studie- och arbetsmiljö prepareras eller indoktrineras dessa ungdomar för kommande uppgifter?

För ett antal år sedan inbjöds jag av Kristna Publicistförbundet att medverka vid ett lunchmöte för att samtala om uppmärksammade inslag i Maranataförsamlingens närradio. Jag gick dit och passade då på att, utanför programmet, ställa en fråga av pressetisk karaktär till mötesledaren.

Rent principiellt handlade mina frågor om annonsblockader och inskränkningar i genmälesrätten såsom vapen mot en kontroversiell minoritet och en svårhanterlig opinionsbildare. Problemet fick sin konkretion i aktuella exempel: Tidningen Dagen och Maranataförsamlingen var inblandade.

Mötesledaren försäkrade att Kristna Publicistförbundet skulle ta upp just den problematiken i ett kommande lunchmöte, och hänsköt frågan dit. Denne man är också den nämnda medialinjens nuvarande förståndare. Mig veterligen har detta kristna publicistförbund inte visat något intresse för att lyfta upp detta mycket allvarliga etiska problem på sin dagordning.

Jag har anledning ställa frågan om i vilken mån, och i så fall hur, de blivande journalisterna blir informerade om den förföljelse, den redaktion, där ungdomar inhämtar sin praktik, bedrivit under hela sin 50-åriga historia. Den har tagit sig praktiska uttryck i

en bannlysning mot Maranataförsamlingen under 35 år, och mot församlingens föreståndare under 42 år.

Varför har Kristna Publicistförbundet nöjt sig med den passive åskådarens roll i denna mångåriga press-etiska skandal på den kristna dagstidningen? Är det kollegialitet och kyrkotillhörighet som lägger hinder i vägen för granskningen?

En fråga som ständigt återkommer i debatten i den kristna dagstidningen är frågan hur flyktingarna behandlas. Har tidningen Dagen någon gång funderat på hur gement de åstadkommer exiltillvaro för väckelsekristna i detta land?



Hos oss finns det ingen plats för flyktingar, säger den stabile bonden, Sven-Olle i Sjöbo.

Foto: BOSSE SCHREIBER

Sven-Olle

Stopp för flyktingar på kommunens ägor i vårt harmoniska Sjöbo. Dom hör ju hemma i en helt annan kulturmiljö, och dom blir ett främmande folkelement hos oss. För dom finns det förvisso *andra* och *bättre* lösningar i demokratiska stater i deras egen närmiljö.

Dom är ju bortåt 20 individer med avlägsna nationaliteter. Dom tar ju faktiskt bostäder, arbete och övriga sociala resurser i anspråk till förfång för vår egen ungdom, som sannerligen inte alla gånger har det så förspänt i tillvaron.

Här i kommunen delar vi och hävdar bestämt denna uppfattning, **men tro inte för ett ögonblick att detta är någon form av rasism...**

Mats

Stopp för *Maranata* i Stockholms kommuns fastighet. Dom är besvärliga hyresgäster som belamrar lokaler till nackdel för konstnärer, det lokala förenings- och nöjeslivet samt kommande behov av skolor i området.

Tretton konstnärer har ju tvingats evakueras för Maranatas skull, trots att vi uppmantrade dem att avtalslöst bita sig kvar i

Satir av Arne Imsen, 1988

SJÖBOA

fastigheten. Visserligen har dessa konstnärer flyttat till bättre lokaler med bättre kontrakt, men ändå — det finns ju andra konstnärer... Huvudstaden mäktar inte med både dom och Maranata!

Med minsta möjliga kostnader för stockholmarna — jag kan tänka mig någora femmor — ska vi socialister metodiskt terra dessa dissidenter ut ur kommunerhus för andra lösningar, som passar dom och oss bättre. Det skall vi lyckas med utan att det osar katt.

Detta har ingenting med förföljelse, diskriminering eller maktmissbruk att göra. Det är ett socialistiskt samhällsintresse som vi ska tillvarata med hjälp av våra lojala jurister, byråkrater och tekniker, tillsammans med våra vänner bland totospellets rika gynnare och profitörer. Solvall har ju hjälpt oss att trissa upp hyran, så att en pinsam och troligen mycket uppskattad endeväckande avhysning möjligen kan ske inom överskådlig tid och förhoppningsvis mjukt och humant.

Med skrupelfri realpolitik räddar minst 15 miljoner kronor för staden och krossar samtidigt Maranata, ett främmande element i vår kulturmiljö med dess höga jämlikhets-, broderskaps- och frihetsideal. Att denna briljanta lösning strider mot hyresavtalet och evakueringsgrundförutsättningar, kan bli ett problem men med gentlemen's agreement ska vi nog besegra den svåra hyresgästen som förföljer mig och min familj genom nattliga telefonterror.

Agneta

Stockholmspartiet gillar självklart pluralism och demokrati, men som miljöaktivister menar vi att Stockholms stad absolut inte kan upplåta sina fastigheter åt individer och grupper med sådana åsikter som Maranata hyser och sprider. Inte eftersom de kallar sig kristna och säger sig sl

DANS SPRÅKRÖR

aga och misshandel.

måste se till barnens bästa, och för skull får dessa religiösa fanatiker sig i att bli särbehandlade och utan bli utdrivna ur kommunens fastig-estånd.

n om vi givetvis saknar mandat att ra åklagare eller domstol, så måste kera vårt avståndstagande från och ffa lagbrott med politiska maktme- m eliminerar perversiteter.

måste dessutom planera för huvud-ns många ateljélösa konstnärer och ande generationers behov av skol- r.

anata får helt enkelt den bestraff- e förtjänar, utan att det omedelbart ämplas såsom diskriminering eller nsförföljelse.

gt sagt så har agadroppen fått bä- att rinna över. Med djup vanda mäs-ärför demonstrera, att vi menar all- d vår renhjärtade humanitet.

har medborgerliga och mänskliga n rättigheter med denna triviala fas- stransaktion att göra. Kommunen er väl sina bostäder åt vem den

n mån Maranata över huvud taget xistensberättigande så saknar åt- ne deras påståenden relevans. Att riösa beslut skulle föra med sig nå- öboeffekt är givetvis nonsens. Vad gäller, det är att så snabbt och så isfritt som möjligt få bort Maranata ommunens fastighet utan makt- uk och våldsamheter. Allt måste od demokratisk sjöboanda...

i Stockholms Kommunfullmäktige nber 1987:

"I då säga att vi (antikrister?) aldrig ceptera och aldrig kommer att an- let är riktigt att staden har att göra rganisationer (fundamentalister?)

som menar att det är rätt att bryta mot Sveriges lag, i synnerhet inte en lag som går ut på att förbjuda aga av barn."

Pöbeln inför folkdomstolen i den romer- ska kolonin Filippi omkring år 50 e Kr, en- ligt Apg 16:

"Dessa män (bråkstakarna Paulus och Si- las) uppväcker stor förargelse i vår stad (Filippi).

De är judar (bibeltroende?) och propa- gerar för seder och religiösa bruk, som strider mot vår romerska (svenska?) lag.

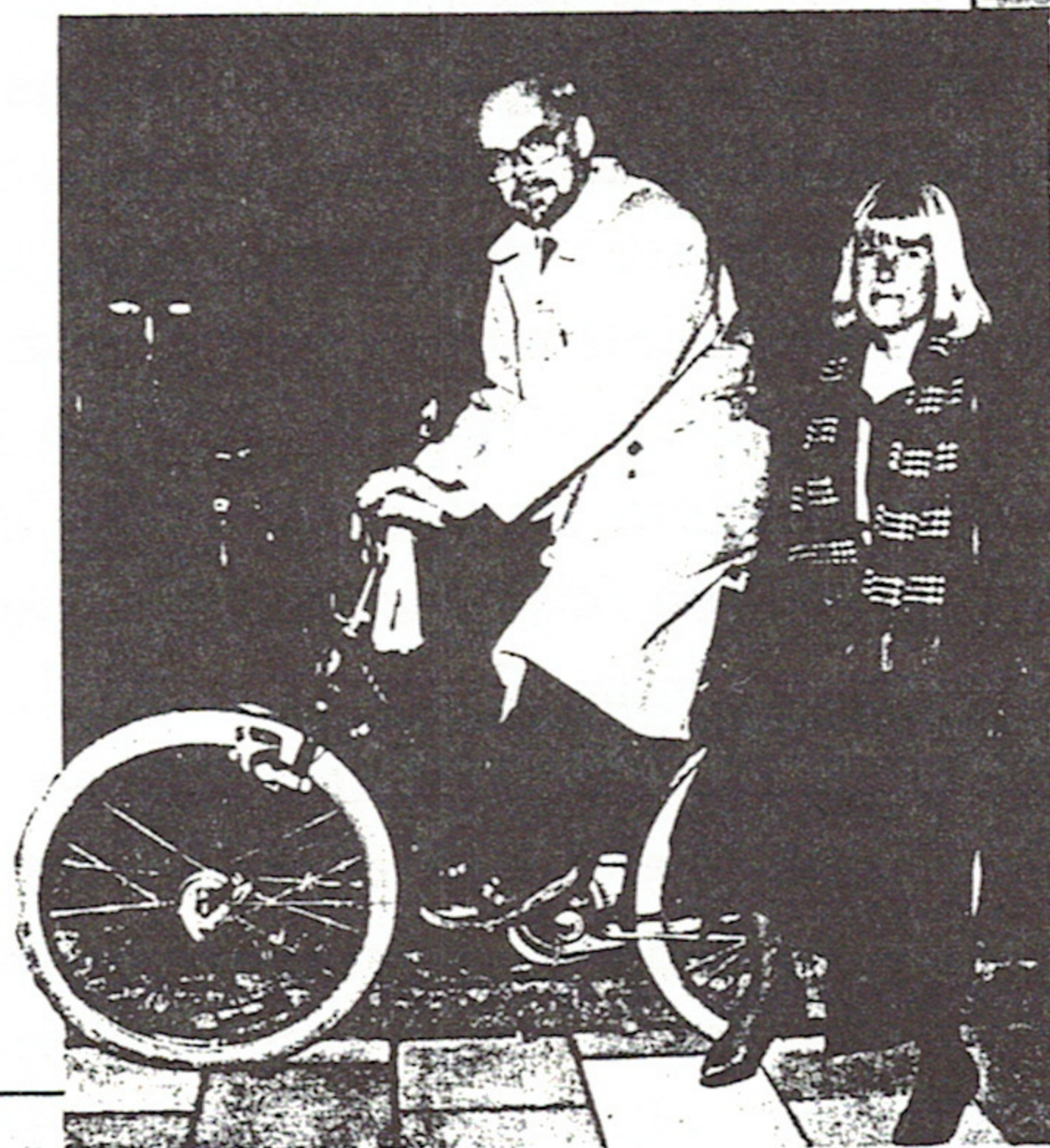
Vi (antisemiter?) är romerska (sven- ska?) medborgare (antikrister?), som hål- ler strängt på att vår lag skall respekte- ras."

Fotnot: Parenteserna är redaktörens paralleller.

Arne Imsen travestear kommunalpolitikerna Sven- Olle Olsson, Mats Hulth och Agneta Dreber.

Mats och Agneta ute och cyklar

Foto: SVENSKT PRESSFOTO



Undersökande journalistik

"Detta är Dagen..."

Citatet är lånat från tidningen Dagens marknadsföring. Dagen, den kristna rikstidningen, står det i tidningsvinjetten, och en förminskad paradsida visas upp som typexempel för tidningens utseende och innehåll. Diagonalt över A4-planschen lyser i rött travestin ur Psaltaren, "Detta är Dagen...". Versens fortsättning "... som Herren gjort", får läsaren själv tänka in i det fromma och anspråksfulla anslaget. Reklamtexten längst ner på planschen informerar självbelåtet om att Dagen är "Sveriges enda kristna dagstidning med 28.000 exemplar fem dagar i veckan. Läses av kristna i hela landet och uppmärksammas av riksdagsmän, regeringsfolk, kommunalråd, kyrkoledare..."

I en annan färggrann plansch i samma reklamalbum, meriterar sig tidningen med bragden att ha lyckats stoppa "en falsk Jesusrörelse"; en negativ avläggare till den erkända. Vi får veta att "Dagen slog larm om en av dessa, 'Christ is the Answer', ungefär samtidigt som denna 'Jesusrörelse' tänkte genomföra en massiv värvningskampanj i svenska kyrkor och kapell. Dagens avslöjande reportage, som visade hur medlemmarna var helt i ledarnas händer, satte stopp för 80 av

Falsk Jesusrörelse stoppades

När Jesusrörelsen kom till Sverige engagerades många ungdomar i utåtriktad evangelisation. Men tyvärr fick Jesusrörelsen också en del negativa avläggare.

Dagen slog larm om en av dessa, »Christ is the Answer», ungefär samtidigt som denna »Jesusrörelse» tänkte genomföra en massiv värvningskampanj i svenska kyrkor och kapell. Dagens avslöjande reportage, som visade hur medlemmarna var helt i ledarnas händer, satte stopp för 80 av 100 planerade möten över hela landet.



I reklamen meriterar sig Dagen för en hjältebragd...

100 planerade möten över hela landet." Vilken hjältebragd ...

Infama beskyllningar från några missräknade avhoppare, slås upp på en helsida där rubriker, övrig text och foton ger en mycket tendentiös nyhetsrapportering. Den blev etter värre då anklagelserna upprepades dag efter dag i nya sensationsartiklar, utan att den "falska Jesusrörelsen" själv kom till tals. Det tog tre veckor innan Dagen på sin insändaravdelning publicerade ett genmäle. Det hade då funnits tillgängligt på redaktionen i tio dagar! Under tiden hade gruppen fått hela resplanen spolierad.

Avhoppare har alla grupper och församlingar haft många under årens lopp. De kan förvisso ha sakliga orsaker till sin kritik och sitt uppbrott. Men att gå i borgen för deras trovärdighet, och göra dem till sanningsvittnen är ett simpelt effektsökeri, till skada för all kristen opinionsbildning.

Dessa "väl initierade" avhoppare har vanligtvis mycket att berätta om de personer och den verksamhet de av en eller annan anledning flyr ifrån, ej så sällan på grund av personliga misslyckanden. Med gibeonitisk list har de förvärvat sig en plats i den nya kretsen. De har vanligtvis iklätt sig statusroller, åberopat sitt armod med trasiga kläder, ryggsäck och torrt bröd, samt ödmjukt berättat om sina lidanden för lättlurade och godtrogna ledare i nya sammanhang.

De har beklagat sin situation, samtidigt som de uttryckt sin hunger att få komma bort från kritik och negativism, som de känt sig tvingade lämna bakom sig för att kunna leva ett sannare och rikare andligt liv. På

sin ömklighet har de blivit trodda, men aldrig avslöjat sin verkliga identitet och de orsaker av personliga misslyckanden som förtigs. Det är märkligt.

Men de avhoppare tidningen Dagen lyfte fram såsom avskräckande exempel på Christ is the Answers auktoritära ledare och dess likhet med den ökända gruppen Children of God, hade inga sådana aversioner mot forna kamrater. De yrkade definitivt inte på att de förra vännernas utåtriktade evangelisationskampanjer skulle stoppas. Problemen var av enkel beskaffenhet. De kunde lösas utan någon form av kollektiv bestraffning.

De åberopade pastorerna förklarade undantagslöst sitt förtroende för de amerikanska ungdomarna, och gav inget stöd för Dagens offensiv. Vare sig avhoppare eller auktoriteter förordade någon avsågning. På så sätt fick kritiken för ovanlighetens skull ett positivt anslag.

Avslöjande reportage

I sitt "avslöjande reportage" hävdar tidningen att "den-na Jesusrörelse tänkte genomföra en massiv värvningsskampanj i svenska kyrkor och kapell". Beskyllningarna mot Christ is the Answer var lögn och bedrägeri, påhitt som endast tidningen Dagen stod för. Dessa valser var uppenbarligen viktiga ingredienser för reporterns karriär i den stora tidningsvärlden. Dagens falsklarm har flera bottnar.

Så småningom utvecklades den driftige chefredaktören till proffs hos landets stora veckotidningskoncerner. Det var aldrig fråga om att rädda några ungdomar, utan hellre offra dem för egna favörer.

Dubbelspelet demaskerades ...

Den utpekade och avhånade kristna gruppen Christ is the Answer, var förvisso beundransvärd. Den var med sin evangelisationsiver föredömlig i jämförelse med många andra grupper som, uppbackade av Dagen, väller in över landet och tas emot som artister, stjärnor och proffs för den renodlade profitens och publikgunstens skull. Tidningen Dagen är idolkultens pålitliga banbrytare och tillskyndare i väckelsekristna sammanhang. Tidningens urvalsprinciper är vare sig demokratiskt eller väckelsekristet förankrade.

Jag undrar om det finns någon kyrkoledare, vilken ansåg sig ha anledning att reagera mot denna kvalificerade förföljelse av några tiotal ungdomar, vars enda ambition var evangelisation tillsammans med kristna församlingar.

Det flagranta skandalreportaget gjordes för bortåt 20 år sedan av den dagstidning, som påstår sig ha "en klar väckelsekristen inriktning" med målsättningen "att fånga hela det kristna skeendet i vårt land", där "alla samfund och rörelser speglas inträngande och överskådligt".

"En falsk Jesusrörelse på massiv värvningskampanj i svenska kyrkor och kapell", manipulerar Dagen sina läsare, och gör sig skyldig till hets mot den utpekade gruppen Christ is the Answer. Denna pressetiska bottennotering, är inte ett olycksfall i arbetet som tidningen själv beklagar; utan ett scoop, användbart i marknadsföringen för belysning av tidningens kapacitet som renhållningsverk i svensk kristenhet. Detta är Dagen... och så har den varit under hela sin halvsekel-

långa historia. Makalöst!

Det var två kampmetoder som ledde fram till samma mål. Stoppa den auktoritära ungdomsrörelsen Christ is the Answer med misstänkliggörande skandalreportage. Den gruppen kunde oskadliggöras på det sättet, eftersom den knappast var känd i Sverige. Det gick, genom missbrukad mediamakt.

Bläckfiskens egenskaper

Tidningen Dagens "angripande journalistik" har många av bläckfiskens egenskaper och funktioner. Den är havets högst utvecklade blötdjur. Med sina sugskålar, många och långa tentakler fångar den sitt byte; suger fast och krossar det med sina hårda hornkäkar, samt slukar det efter att i det vatten den själv rör sig och grumlat med färg, gjort sig osynlig för sitt offer. Så tillintetgjordes den "falska" Jesusrörelsens kampanjer i Sverige. Ungdomsgruppen vare sig såg eller förstod den verkliga orsaken till att den drevs bort ifrån vårt land.

Tidningen Dagen borde ha vissa förutsättningar att förstå odjuret i havet. Den känner säkerligen igen beskrivningen, eftersom den delat fångsten. Av detta rovdjur finns det omkring 600 nu levande arter på jorden.

Förhindra att människor söker sig till maranatafolkets möten genom total och förblivande annonsbojkott. Den grundlagsenliga tryckfriheten legaliserar förföljelsen. Så kan man matcha juridiken. Men finns det inte andra, djupare och mer långtgående betänkligheter och konsekvenser?

Finns det exempelvis inte några teologiska reservationer, som ger anledning till reflexioner om det är etiskt försvarbart att hindra andra kristna grupper religionsfrihet och äventyra deras mötesfrihet? Förlus-terna är på många sätt stora och omfattande. De kan inte värderas i klingande valuta. Det borde äldstebröder och pastorer på en kristen dagstidning kunna inse.

En redaktion som gör anspråk på att ha en väckelsekristen inriktning har åtminstone ingen rätt att utöva något förmyndarskap över andra fria kristnas verksamhet på någon nivå eller i något sammanhang. Det är i varje fall omöjligt att hitta missionsbefallningen i dessa generalangrepp på nådessyskon.

Jag konstaterar med glädje och ödmjukhet att riksdragen med sina jämförelsevis stora resurser inte förmått vare sig *tiga* eller *ljuga* ihjäl det väckelseälskande maranatafolket.

Men det skall inte förnekas att den mångåriga bannlysningen format oss för ett heligt partisankrig med en okonventionell informationsstrategi. För många har taktiken verkat stötande och provocerande. Det är sannolikt att denna, i och för sig fullt berättigade indignation mot våra metoder, kommer att vända sig åt annat håll då det verkliga maktspelet blir avslöjat. Vår protest är inget självändamål.

"Speglar alla kristna"

” Trots att Dagen har en klar, väckelsekristen inriktning så är tidningens målsättning att fånga hela det kristna skeendet i vårt land.

Alla samfund och rörelser speglas inträngande och
överskådligt. ”

Efter dokumentation och kommentarer måste man fråga sig om det överhuvud taget finns några seriösa avsikter bakom sådana slogans. I så fall dementeras detta mer än något annat av korståget mot Christ is the Answer och den mångåriga och regelvidriga mara-natablockaden.

Tidningen Dagens nuvarande redaktionschef, fd folkpartist och baptist, numera KDS:are och karismatiker, är inte helt nöjd med bruket av blockadvapnet i kristen press. Men han lutar sig mot tankekonstruktionen att det kan vara berättigat i detta speciella fall, på grund av den bannlyste predikantens bitterhet, dåliga humör och försmädliga tonläge. Det är väl sådana plat-tityder yrkesdeformationen alstrar hos maktutövare med eroderade ideal efter många års trältjänst?

Jag misstänker att redaktionschefen har en hel repertoar av förtroendeingivande masker för sin fortsatta journalistkarriär med risk för ständigt nya repriser av samma gamla fadäser på den kristna dagstidningen. Men den underliggande verkligheten handlar inte om hurtfrisk retorik, utan döljer en sofistikerad religions-förföljelse som redaktionen uppenbarligen inte förmår pejla. Den saknar tydligen förmåga till självspgling och kritisk granskning av hur den kristna mediamak-ten bör tyglas av sina utövare.

Rakt på sak

Med en logo, betydligt större än Dagens egen, annonserade Expressen i den kristna rikstidningen "Ett jättereportage om Arne Imsen och om Maranatas uppgång och fall". Om marknadsföringen av jättereportaget i tidningen Dagen, hade redaktör Per Grevér bestämda synpunkter i radioprogrammet Rakt på sak:

”Dagen gör ett oblygt försök att nu, efter 20 år av pestflagg på redaktionen för namnet Arne Imsen vara med och profitera på hans påstådda fall, salufört av tidningen Expressen.

Det är viktigt, tänkte jag, att "Rakt på sak" fastslår att den sortens cynism hos tidningsledningen inte är en spegel av de attityder och värderingar som mestadels råder bland pingstvännen ute i bygderna. Här är en kort bakgrund och förklaring till påståendet:

Tidningen Expressen hade förra söndagen ett sju-sidigt reportage om maranataledaren Arne Imsen – ett led i marknadsföringen av detta exceptionellt omfattande journalistiska arbete var en jätteannons i flerfärg på tidningen Dagens sista sida, införd tre gånger och med stor text: "Arne Imsen och Maranatas uppgång och fall". I annonsen fanns också en bild av Imsen.

Dagen har fram till nu i 20 år konsekvent tillämpat ett förbud att överhuvudtaget nämna Arne Imsens namn och självfallet inte drömt om att publicera någon bild på honom. Han har nämligen av tidningsledningen betraktats som en av de absolut största kyrkopolitiska säkerhetsrisker, för att inte säga den största. I sin rigorösa vakthållning mot Imsen har tidningen till och med vägrat att införa en liten enspaltig annons för Maranatas hotell i Stockholm med texten "Bo bra – ät gott i lugn och trivsamt miljö. Rök-, alkohol- och drog-fritt. Gamla Brogatan 27."

Denna text har av tidningsledningen ansetts utgöra ett så stort hot mot pingströrelsen att man har vägrat att mot betalning föra in den i vad man kallar den kristna rikstidningen.

Här fanns alltså varken namnet Maranata eller Imsen med. Hotellet heter Pilgrimshem. Ändå vägrar Dagen hotellet det som man kan anse vara dess elementära rätt, nämligen att annonsera i en dagstidning, samtidigt som Dagen utan skrupler tar in annonser för hotell med vin- och spriträttigheter.

Men när nu Expressen påstår sig ha historien om Arne Imsens fall till salu, ja då är Dagen beredd att öppna sina spalter för namnet Imsen och Maranata. Här vädrar man tydligen en möjlighet att vara med och dela villebrådet och ta till sig lite av profiten på det säljande namnet Imsen.

Men det här handlar inte om vad som är bra eller dåligt med Imsen eller Maranata, utan om den misskreditering av pingströrelsen ute i landet som Dagens politik innebär.

DAGEN

Bilbärgning

hela landet

Larmcentral för
Stockholm
08/
241000



För försäkringsvårdare - Ring LARMCENTRALEN!
Uppge till vilken försäkringsbolag du tillhör
i riksförordningen om bilbärgning

Adress: Dagen, 105 36 Stockholm. Telefon: 08/13 03 40

Östtyska kyrkan skärper tonen mot makthavarna

Nu skärper den protestantiska kyrkan i Östtyskland tonen mot regimen. Kyrkans ledning har den senaste tiden på flera sätt låtit förstå att den inte kommer att rätta sig efter myndigheternas krav på att avstå från att uttala sig om politiska frågor.

Under de senaste månaderna har tvångsreligion dragits åt allt hårdare kring de kristna i Östtyskland. Kyrkans publikationer har censurerats. Kyrkans ledare har inte längre fått utrymme för att

vara med på kyrkliga samlingar i stat. Kyrkans största men, baptisterna i Albstadt, har nu överklagat skärpt attacker mot kommunistregimens nya hållning.

Enligt kyrkans ledning i USA nu börjar på nya höjder. Och den tendensen blir ännu starkare när president Reagan tillträdde, hårdade priset.

■ Vidgat ansvar

De kristna församlingarna skall inte bara ägna sig åt sin religiösa verksamhet. Kyrkans ansvar utvidgas, och de kristna får lov att ta sig an nya arbetsuppgifter i samhället. Det är en uppgift som biskop Schönbom har framfört vid ett förtal i Berlin.

■ Arbetslöshet

Biskopen har varit alltså medveten om att de kristna församlingarna inte bara skall vara religiösa och som bara ägnar sig åt religiösa ting som kan arbeta utåt. Allt som kan bidra till politisk aktivitet kan betraktas som en förutsättning för det fortsatta arbetet.

■ Präster utnyttjas

Det finns också exempel på att kyrkans män utnyttjas för politiska syften. I en skriftning från Radio DDR för en tid sedan berättades om präst "med kända namn som används för politiska syften" av

I Sverige gör vi bra piano



FUTURA

Sveriges mest sålda piano!
Det senaste utvecklingssteget i pianoteknik - från Nordiska Piano, Västman.

Jag vill veta mer om Futura!
Sänd mig informationsmaterial!
Namn _____
Adress _____
Nordiska Piano
574 01 VETLANDA

DAGEN

— rikstidningens röst
i svensk dagpress



HAR DU SMAKAT



Hälsö
HÖNÖKAKA
en delikatess

Präga efter den i din butik

EXPRESSEN

Jättereportage:

ARNE IMSEN

och

MARANATAS

uppgång - och fall

Expressen söndag!



Godkänd annons, i färg, på "Den kristna rikstidningen" Dagen's baksida den 8/1, 9/1 och 10/1 1981. (Format c:a 3 x 275mm).

Det är därför mycket förståeligt att läsekretsen också har reagerat mot det osmakliga försöket att tjäna pengar på Imsens förmenta olycka. Och att det den här gången är allvarligt begriper man, när tidningen själv känner sig föranlåten att i en artikel aktualisera frågan om annonspolitiken.

Symptomatiskt för tidningsledningens pressetiska hållning är, att när man nu tvingas diskutera sin reklam för och därmed samarbete med Expressen, så är det den som är ansvarig för ekonomin som tar till orda. Det är inte chefredaktören eller ansvarige utgivaren som anser sig vilja debattera tidningens linje ur moraliskt eller pressetiskt perspektiv, utan den som har hand om pengapungen.

Den verkställande direktören, som nu, tydligen under hotet av att prenumeranter ser att det här var ett lågvattenmärke, är den som försiktigt och mumlande undrar om man kanske ändå inte gick litet för långt. Ett halvt erkännande av att man kan ha spekulerat fel när man trodde att det fanns pengar att tjäna på Imsens öde.

Dagens agerande här visar på att det är ett svalg mellan å ena sidan den fromma

PILGRIMSHEM
i Stockholms city
5 min från Centralen
BO BRA ★ ÄT GOTT
I lugn och trivsamt miljö
rök- alkohol- och drogfritt
Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

*Ikke godkända annons
(Format 1 x 60 mm)*

och samhällsnyttiga pingströrelsen ute i landet, och å andra sidan Dagens och Stockholms Fildelfias toppskikt. Kunde inte också Expressen köpa Dagens ledning, där tycks ju finnas en god värdegemenskap, så att det blir möjligt etablera en pingstledning på Dagen som verkligen är för-

ankrad ute i rörelsen som därmed kan ge en rättvisare bild av vad pingstväckelsen egentligen är. ”

Konflikten är artificiell, en Dagenkonstruktion. Den mentalhygieniska aspekten väger minst lika tungt som den pressetiska.

Dagenredaktören Per Östlin svarade i P1-programmet som en fullfjädrad desinformatör:

” Om någon annons stoppas i Dagen skall det vara mycket speciella omständigheter, och några sådana bedömdes inte föreligga när det gäller den omtalade Expressenannonsen.

Veckotidningen Svenska Journalen hade för några år sedan ett betydligt fränare angrepp på Imsen och den tidningen annonserar sitt innehåll varje vecka i Dagen. Dock har Dagen på vissa bestämda områden en särställning bland dagstidningarna. Som rörelsetidning är den mycket restriktiv när det gäller annonser för konsumtionsvaror eller idéer som redaktionen vet direkt strider mot vad tidningens stora läsargrupper uppfattar som rätt och riktigt. Dagen är på samma sätt restriktiv mot annonser från utbrytargrupper som kommit i konflikt med de församlingar som äger Dagen. Detta förhållande är inget speciellt för pingströrelsen, utan gäller naturligtvis också andra folkrörelser.

Personer och grupper som bryter mot solidariteten mot fackföreningsrörelsen eller den politiska delen av arbetarrörelsen kan knappast räkna med stöd för sin splittringsverksamhet i rörelsetidningarna.

Ett näraliggande exempel är tidningen Land, som

drog in hela upplagan därför att en tvåspaltig annons från en nybildad konkurrerande fackförening smugit in av misstag. - - -

Men Dagen har av tradition inte tagit mötesannonser för Maranata och inte heller radions religionsredaktion har gett dem speciellt mycket uppmärksamhet under deras 20-åriga existens. Publiciteten kring Im-sens Maranata har i stort sett skötts av kvällstidningarna.

Maranata har i sin verksamhet uppträtt mycket aggressivt i både ord och handling, och inte ens alltid respekterat lagar och förordningar. Man har varit inriktad på att splittra församlingsgemenskapen både bland pingstvännen och andra. Man har uppträtt störande vid stora kristna konferenser som t ex tidigare kristna riksmötet i Jönköping och V-77. Man har delat ut flygblad vid kyrkdörrarna och använt oerhört hårda tillmälen om andra kristna i mötesannonser och i sin tidning. ”

Nonsensresonemang

Jag tror inte för ett ögonblick att tidningen Dagens ägare hyser några som helst sympatier för det aktuella annonsjippet. Av det enkla skälet, att de aldrig blivit tillfrågade. Den jordbävningssliknande reaktionen som följde, visar klart och tydligt att ägarna protesterade ovanligt kraftfullt, och framtvingade en omprövning av tidningens annonspolicy.

Tveksamheten fanns ända upp på styrelsenivå, men Per Östlin låtsas som om det inte existerade några "speciella omständigheter" som skulle hindra införan-

det av jätteannonsen om skandalreportaget. Han vet bättre. Försöket att krypa bakom Svenska Journalen är ovanligt ointelligent, eftersom det inte existerar några gemensamma beröringspunkter. För övrigt har Svenska Journalens chefredaktör i ett brev beklagat det inträffade och inbjudit mig att gå i svaromål i dess spalter. Något som tidningen Dagen bör ta lärdom av.

Det avdammade argumentet om aggressivt uppträdande, störningar och splittringsrörelse, uttrycker i all sin torftighet ett djupt andligt armod. De hör hemma i en annan tid, då pingstväckelsens ledare rönt samma behandling som tidningen Dagen finner det opportunt att bestå oss med nu. Reprisen är primitiv.

Ett ledarstick i tidningen Dagen tar upp P1-programmen, men skribenten väljer att tala om någonting annat än vad saken egentligen gäller. Den förtiger helt den mycket allvarliga och välformulerade kritiken, och döljer konsekvent de inblandades namn.

Nonsensresonemanget om vilka tidningen av olika orsaker inte accepterar såsom annonsörer är inte relevant. Per Östlin är ju själv medlem i City Pingstförsamling. Vad var det för verksamhet den församlingen på sin tid bedrev, eftersom den diskvalificerades som annonsör i tidningen Dagen? Frågan gällde för övrigt inte de förvägrade maranataannonserna, utan fastmer den i Dagen införda Expressenannonsen.

Per Östlin tar dessutom tackning bakom tidningar från några folkrörelses press. Det enda han lyckas bevisa, är att tidningen Dagen står helt ensam med sina famösa och oetiska censurnormer. Vare sig tidningen Land eller någon annan folkrörelsetidning har, såsom

tidningen Dagen, permanentat annonsvägran och åsiktsensur i sin publicistiska verksamhet.

Per Östlin finner införandet av Expressenannonser helt försvarligt, och bekräftar därmed att han taktfast traskar patrull med majorsfasoner, utan att lyssna in signalerna från den rörelse han menar sig betjäna.

Pingströrelsens folk kan inte belastas för tidningen Dagens missbrukade mediamakt.

Flexibilitet och anpassningsförmåga

Bidraganpassade medier urartar med naturlags nödvändighet, ty de förvärvar så småningom en legitimitet för sina urspårningar och svårknäckta alibin.

I tidningen Dagens historia, behöver man verkligen inte söka efter sådana element. Jag kan aldrig tänka mig att detta skulle kunna vara något okänt för tidningens skapare och ägare. Politisk och ekonomisk makt korrumperar i både religiösa och profana miljöer. Vi befinner oss alla i riskzonen.

Konjunkturförändringarna kräver flexibilitet och anpassningsförmåga för organ som förutom presstöd för sin finansiering måste kalkylera med de hårda marknadsvillkoren och dess möjligheter för sin överlevnad. Till denna presstödsfinansierade religionsförföljelse får också de förföljda ge sitt ekonomiska bidrag genom samhällets avgifts- och bidragssystem.

Hur kan en dagstidning med väckelsekristen inriktning tillåta sig att torpedera de etiska regler, som gäller för god publicistisk sed och låta sin policy formas av maktfullkomlighet och girighet, som dessa sidosidor med flagranta typexempel så övertydligt doku-

menterar? Svaret finns förmodligen i den presspolitik som var en del av nazifieringsprocessen jag själv i någon mån bevittnade på nära håll under hela ockupationstiden. Systembevararnas och försvararnas avnämmande av bidragsprostitutionen förstår inte varför vi bråkar...

Majoren från min ungdom och det norska stortinget går igen i andra personer med samma funktioner och roller. Förmodligen finns det en svårdefinierbar automatik med lismande bugningar uppåt och föraktfulla åsnesparkar nedåt. En redaktion fostrad till inbyggd självcensur för sitt levebröds skull, har också sina risker för opinionsbildningen.

Det finns ingen som helst anledning att förtiga och dölja min mångåriga erfarenhet av dessa influenser hos en statsunderstödd publikation som därtill briljerar med en väckelsekristen inriktning.

Kontentan av detta är att även om den kristna opinionen i Sverige har sina dubier om Maranata, har den aldrig varit informerad om tidningen Dagens många utspel av missbrukad mediamakt. En upplyst och välinformerad svensk kristenhet kommer aldrig att acceptera att en grupp bannlyses och berövas sina demokratiska rättigheter.

Det är tidningen Dagen som ensam stått för förföljelsen och dess mörkläggning.

"Alla samfund och rörelser speglas inträngande och överskådligt", säger den kristna rikstidningen om sig själv i sin marknadsföring. Det har vi förstått!

Missbrukad mediamakt

Tidningen Dagen är en liten, personalkrävande och dyr produkt. Kampen för dess tillvaro har varit ojäm och stundtals mycket hård. Pingströrelsen är ett alltför bräckligt fundament för utgivning av en dagstidning. Medan kostnadsspiralen stiger och intresset samt inkomsterna sjunker, blir förutsättningarna för den fortsatta utgivningen illusoriska. Den krassa verkligheten tvingar fram en breddning av underlaget om tidningens framtid ska säkras.

Det är inte endast den lilla och dyra dagstidningens utgivning som står på spel, utan också den relativt stora personalens sociala trygghet. Tidningen ska ge arbete och avtalsmässiga löner åt alla anställda. Personalens lojalitet till företaget har i realiteten ingen motsvarighet i samhörighet med pingströrelsen. De *existensiella* problemen väger tyngre än de *ideologiska*. Funktionerna är marknadsmässigt budgeterade, utan inslag av ideella uppoffringar på grund av tro och konfession.

Bistra företagsmässiga aspekter jämnade väg för trosrörelsens intåg i Dagenhuset och i tidningens spalter. Rörelserna står fortfarande emot varandra med var sin kristusbild och församlingsteologi. Motsätt-

ningarna kvarstår oförändrade, men kronorna har samma värde, oberoende av varifrån de emanerar. Det betyder mera!

Hot om tidningsmoms och minskat presstöd tonar ned polariseringen och förstärker toleransen. Enheten har egenvärde. Motivet för den skiftar i den konjunkturkänsliga kyrkopolitiken, men vad vet folket om sådana klurigheter! Kan man tiga och ljuga i den ena ändan, så kan man väl lika skrupellöst manipulera i den andra...

Sannolikheten talar för att trosrörelsen kommer att fångas in, sugas fast, krossas och uppslukas av samma vidunder som gjorde slut på förnyelseväckelsen, särilaregnsväckelsen, Jesus-rörelsen och den karismatiska rörelsen.

Det är svårt att upptäcka blötdjuret, eftersom det gör sig osynligt genom den färg det sprider och gömmer sig i. Mediamakten är mångfacetterad och ruskig, framför allt då den opererar med kristna förtecken.

Det faktum att utgivarna är redo att satsa hundratusentals kronor varje vecka året om för att ge tidningen möjligheter till fortsatt existens, är ju ett mått på den enorma betydelse man tillskriver tidningsprojektet. I dess marknadsföring tycks tidningens inflytande vara obegränsat. Det påstås exempelvis att politiker, näringsidkare, kulturpersonligheter, kyrkoledare, publicister, tillsammans med 60.000 medborgare läser tidningen dagligen.

De opinionsbildande krafterna påverkas och formas icke oväsentligt av tidningens kristna värderingar. Det bevisas bland annat av de i tidningsreklamen

framlyfta bragderna.

Om tjugofem heltidsarbetande redaktörer är engagerade för att fylla ett antal tidningssidor med aktuellt stoff att förmedla till intresserade fem dagar i veckan året om, så kommer ju denna samlade insats att påverka tänkesätt och skapa attityder. Om journalistiken är tendentiös och enögd, är risken för desinformation stor.

En opinion som växt fram under flera årtionden, har formats genom detta tryck till en front mot verkliga eller inbillade fiender. Om man upprepar en lögn tillräckligt många gånger, blir den upphöjd till sanning, och förljugenheten är befast.

Förkastlig journalistik

För ett tjugotal år sedan, sändes TV-programmet "Inte bara halleluja". Det handlade om pingströrelsen, och var hårdvinklat. Kritiken från kristet håll var samstämmig och beslutsam, eftersom programmakarna genomgående förtigit sådana detaljer som talade till pingströrelsens fördel. Radionämnden prickade programmet. I tidningen Dagen var kritiken enorm:

” Ingen kan begära av producenten, att alla intervjuade skall komma till tals i den utsträckning de själva kanske hade önskat. Men det viktiga är att han inte förtiger relevanta fakta, som han fått ta del av. Och det är på den punkten som programmet hade de svåraste bristerna.

Den subjektiva journalistiken är på modet. Men det kan näppeligen anses som god journalistisk yrkesetik att arbeta med lögn och bedrägeri. ”

En fd radio- och TV-producent på Sveriges Radio kommenterade, tydligt överraskad, eftersom han för sin del trodde att sådan journalistik var utrensad från programverksamheten sedan minst tio år tillbaka.

Den ettriga och högröstade reaktionen var säkerligen berättigad. TV-mediet har stor genomslagskraft. Men i det här fallet handlade det trots allt om endast ett program, sänt vid ett tillfälle, och då underkänt av en samlad och kritisk opinion samt prickat av Radionämnden. Men samma "förkastliga journalistik" har satts i system mot en kristen minoritet av den tidning, vars ägare var det aktuella TV-programmets hatobjekt.

De återkommande skandalskriverierna om maranatavännerna, vägs aldrig upp av någonting som kan tala till deras fördel. Bilden av de angripna blir därför helt missvisande. Som journalistisk metod, är tillvägagångssättet förkastligt, men tidningen Dagen använder den ofta i fall då man eftersträvar kyrkopolitiska styrningseffekter.

Är inte *det* "att arbeta med lögn och bedrägeri", en havererad "journalistisk yrkesetik"? I tidningen Dagens fall, spänner missbruket över femtio år, varför skadeverkningarna är ojämförbara. Vi vet vad vi talar om. Våra egna erfarenheter är våra omutliga vittnen, och dokumenterar den vrånbild av Maranatafolket, som missbrukad mediamakt skapar och sedan bestormar.

Förmår inte den högavlönade chefredaktören och hans många medarbetare i sin journalistiska verksamhet göra de avvägningar denna analogi kräver? Att slå vakt omkring sina egna revir och privilegier, och sam-

tidigt maktfullkomligt och godtyckligt slita sönder andras demokratiska rättigheter?

Journalistiska hedersregler

I ett ledarstick mästrar Dagen veckotidningen Hemmets Vän för dess ojusta tackling av genmälesrätten. Dagen har råkat ut för den, och är harmsen över behandlingen. Så här läxar den upp Örebrokollegan:

” En sak är säker. Hemmets Vän, som berömmar sig av att vara 'fri från kyrkopolitik', har också sina begränsningar både vad gäller annonser och annan text. För Dagens chefredaktör visade det sig omöjligt att i ett genmäle få anföra ovanstående kompletterande synpunkter. Tidningen brukar inte tillåta replik ens från sådana som känner sig direkt angripna i den. Det betyder tyvärr, att dess läsare kan sitta kvar med en vrånbild av verkligheten. ”

Jaså?

Radioprogrammet Rakt på sak hade oförskämdheten att i flera söndagsprogram uppmärksamma tidningen Dagens osmakliga annonspolicy visavi Maranata. Redaktör Per Östlin, kvalificerad censurmajor, var förgrymmad över religionsredaktionen, som "här inte följer de journalistiska hedersreglerna":

” Låt mig sluta med att beklaga att Dagen angripits två söndagar i följd i det här programmet utan att möjligheter ges till replik. Här har inte religionsredaktionen följt de journalistiska hedersreglerna. ”

Jaså?

För tidningen Dagen är ju denna policy i det närmaste ett varumärke. Med ensamrätt?

I en profilbok om Lewi Pethrus, ges av en tidigare medarbetare på Dagen, Bobby Andström, en snabb-skiss om censurinstrumentets användning i det dagliga redaktionsarbetet. Han säger:

” Personer och pastorer med avvikande åsikter fick finna sig i att bli offentligt tillrättavisade utan möjlighet att försvara sig i samma forum. Under långa tider låg det listor med namn på personer som inte fick nämnas i tidningen hos jourhavande nattredaktör. Anledningarna till dessa åtgärder meddelades sällan redaktionen, man visste endast gissningsvis att det rörde sig om personer med obekväma meningar i en eller annan fråga. ”

Varför inte offentliggöra svartlistorna i Dagen?

Vad är förödmjukande uppdrag för en kristen redaktion?

Upplevs det aldrig såsom förödmjukande att skövla sin grannes åker efter det att han bannlysts av uppdragsgivaren? Och sedan kvittera ut lön för det?

Framgångsmyter

Det jag kallar "Dagen-syndromet", är sammansatt av symptom som berör många andra områden än just de denna bok sysslar med. "Bannlyst Frihet" avgränsar sig såsom en fallstudie inom ett relativt litet och knappt uppmärksammat fall av missbrukad media-makt, helt relaterat till våra erfarenheter och iakttagelser.

Med framgångsmyter har verkligheten successivt formats om, och får tjäna som en sann bild av den. Ex-

teriören är välvårdad och respektingivande, men interiören moderniserad och förändrad till oigenkännlighet.

I sin marknadsföring *påstår Dagen* exempelvis att "det var Dagen som introducerade den karismatiska vågen i vårt land".

Vi påstår att det var Dagen som jagade en Jesus-rörelse ut ur vårt land, och bannlyste andra kristna då den vittjat kyrkopolitiska vinster.

Dagen påstår att den betyder mycket för pingströrelsens enhet.

Vi påstår i motsats till det, att Dagen varit pingströrelsens stora och framgångsrika söndringsorgan.

För att kunna förstå kontroversen, är det nödvändigt att definiera begreppen *enhet* och *väckelsekristen inriktning*. Men tidningen Dagen tänker inte i sådana banor längre, eftersom den blivit ett kyrkligt allehanda och kommer att förbli det. Den som påvisar distansen mellan en förskönad bild och en dyster verklighet, betraktas som fiende, och måste oskadliggöras.

Den bidragsgrundande statistiken är alltid lika imponerande. I matrikeln är medlemskaderen fyrsiffrig. Men i onsdagskvällens bönemöte, sitter det tjugofem personer, varav två välbetalda funktionärer, under de femtiofem minuter bönemötet varar. Detta är inget undantag, men Dagen sysslar inte med sådana petitesser. Det som däremot är intressant för tidningen, det är spekulationer om Maranatas tillbakagång, och numera Livets Ords medlemsras. Det går hem!

"Aftonbladet vägrar annons från Livets Ord", larmar tidningen Dagen idag. Av alla! Kvällstidningen är

oetisk nog att avvisa åsiktsannonser och annonser för information, som reglerna för god publicistisk sed förordar. Dessutom har genmälesrätten ignorerats. Man tror inte sina ögon. Det är ju den kristna rikstidningen som rapporterar; den tidning som under ett halvt sekel haft den oetiska policyn till varumärke. Kvällstidningen stärker nog den kristna rikstidningens självförtroende, men det luktar illa! Ska man skratta eller gråta åt den sluge majorens många fula masker?

Dagens historiska målsättning

Tidningen Dagens historia började den 1 november 1945. I chefredaktörens första ledare proklamerades tidningens målsättning på detta sätt:

” Under allt ligger det emellertid redaktionen varmt om hjärtat att frambära ett positivt budskap, vars djupaste syfte är individens personliga frälsningsupplevelse och ett andefyllt liv i gemenskap med honom som är vägen, sanningen och livet. Dagen vill sålunda först och främst vara ett väckelsekristendomens speciella organ, som utan kompromisser frambär ett fullödigt kristet budskap. - - -

Mindervärdig litteratur, teater och film kommer ej att finna utrymme i dessa spalter. Detsamma gäller idrotten i dess av tävlingsraseriets överdrivna former, även om redaktionen villigt erkänner värdet av en sund fysisk fostran. - - -

Det är också ett försök att främja en sann kristen enhet på bibelns grund. ”

Omkring två år senare, sade chefredaktören på ledarplats bland annat:

” Vi vill en tidning som står obunden av politiskt partiväsen, men bunden av radikalt kristna grundsatser. ”

I ett par ledare vid samma tid, dras rågångarna upp. Så här åtskiljes oförenliga motsatser:

” Spänningen mellan den kristendom, som sluter fred med nöjeskulturen, och den kristendomstyp, som tar ställning mot sådana företeelser, är av gammalt datum. - - -

... det bör vara klart, att väckelserörelserna inte vänder sig emot den mänskliga odlingen, den sanna kulturen, utan mot kulturens ogräs. Och dit hör också det moderna nöjeslivet. - - -

Religiösa skådespel och teaterns införande i kyrkorna hör ju till de försök till nya verksamhetsmetoder, som under senare år ivrigt lanserats av ledare såväl bland de kyrkliga som frikyrkliga. Till detta kommer de olika former av underhållning, som man inom olika religiösa läger bjuder sitt folk och isynnerhet sin ungdom. - - -

Under senare tid har man gått in för rena skadegörelsen på de krafter som är grundläggande, då det gäller kristna verksamhetsmetoder. Detta gäller särskilt Guds ords predikan. Man tycks vara med på snart sagt vilka verksamhetsmetoder som helst, men bara inte de, som användes av den urkristna församlingen. - - -

Det är mycket märkligt att de frikyrkliga här i landet inte kan se faran av förytligandet i den andliga verksamheten, och att denna fara även tar sig uttryck i en del verksamhetsformer. Då man påpekar att sporten inte bör dras in i kristen verksamhet, att världsliga

visor inte bör blandas med andlig sång och att tablåer, teater- och biografföreställningar är främmande för en genuin kristen verksamhet, höjes en protest från frikyrkoledares sida så kraftigt, att man står förvånad. ”

Genom missbrukad mediamakt är denna väckelsekristna inriktning idag en saga blott, trots bibehållen begreppsapparat. Tillbedjan fortsätter med oförminskad intensitet, men med en ny gudsbild av ädel metall, och designad av ett släkte, vars karaktäristika i annalerna sägs vara att de satte sig ned för att äta och dricka, och stod sedan upp för att leka ...

Tidningen Dagens idévärld har möblerats om, de ursprungliga idealen monterats ner och skrotats. Det är missbrukad mediamakt som gjort tidningen blek och profillös i eskatalogiska spørsmål.

Perspektivförskjutningen har gjort att "allt Guds rådslut till frälsning" har minimerats och tonats bort. Istället docerar medarbetarna med beteendevetenskapliga kvasi-terapi, långt bortom Nya Testamentets omvändelse- och frälsningslära. Den gudomliga treenigheten har i spalterna i stor utsträckning ersatts av en mänsklig; Darwin, Freud och Marx.

Tidningen har genom missbrukad mediamakt blivit den religiösa språkförbistringens huvudorgan till allmänkristen förströelse och underhållning. Dagen är själv mitt vittne!

Man kan tycka bra eller illa om den nuvarande tingens ordning, men tidningen Dagens ambition att sitta på två stolar samtidigt, är schizofrent, och många steg bortom dess ursprungliga rättesnöre.

Protestfoldrar

Tre typexempel

I detta kapitel får mina läsare ta del av utdrag ur flygblad, som vid olika tillfällen delats ut utanför tält och kyrkor. Var och en kan bedöma budskapets kvalitet och om det bör spridas genom andra kanaler, då de, som vanligtvis betraktas som legala, är stängda.

Utan några jämförelser i övrigt, är det ju ett känt faktum att Mästaren själv, helt ensam stod okonventionellt *utanför* och klappade på stängda portar, medan folket röstade om ledarskapet. Genom majoritetsbeslut var han portad i den kristna församlingen med folkstyre.

Väckelsesignaler

G - 72

Det är glädjande att få bevittna det nytänkande, som uppenbarligen är på väg ibland kristenfolket utöver världen. Det tycks vara så att många tröttnat på ett monotont mötes-, verksamhets- och fromhetsliv. De flesta ansvarsmedvetna företrädarna för andlig verksamhet inte endast inser nödvändigheten av en förnyelse, utan uttalar allt mer beslutsamt att en bestående

förändring är ett absolut livsvillkor. Många prövar om sina ståndpunkter och orienterar sig i den riktning de hoppas finna svar och lösningar.

Väckelselängtan och frälsningsbehov är inte längre uteslutande filosofiska och teologiska problem. Nöden har ryckt in på oss och gett oss närkänning med resultatet av de genom hela mänskligheten framstormande ödesryttarna; vanmakten och i proportion därtill, fruktan. Man har kommit ner på samtalsnivå och blivit hälsosamt lågmäld i tonen och mjukare i omgångesformerna. Det mesta är nämligen prövat och förbrukat till livsleda, och om inte den sofistikerade, religiösa eller hedniska människan skall tråkas ihjäl i sitt gudsförgätna inomvärldsliga lyckorike, måste hon med överbevisande kraft ställas inför sanningen om sin eviga bestämmeelse. Fältet är öppet för onda eller goda exploatörer. De budbärare som har vision, övertygelse och genomslagskraft kommer att skörda eller skövla det.

Katolsk renässans

I vårt land har vi under ett decennium varit med om flera nationellt kända födslovåndor ur vilka nya rörelser kommit. Maranata väckte på sin tid en landsstorm och följdes några år senare av en politisk motsvarighet, KDS. Säkerligen emanerar båda dessa rörelser ur samma källa, fastän de kom att kanaliseras åt olika håll. Den ena världsfrånvänt ut ur världen och den andra reformpolitiskt in i samhället. Så har vi dessutom under samma tid mer eller mindre fångats eller förskräckts av en spiritualistisk förgrening och en katolsk

renässans i en högkyrklig formation.

Under de senaste åren har det talats allt mer och allt oftare om den karismatiska väckelsen med nya livsströmmar in i uttorkade samfundsfårar. Även om våra erfarenheter av denna nygamla väckelse ännu i huvudsak begränsar sig till de rapporter vi fått om dem från andra världsdelar genom mer eller mindre kommersialiserade religiösa nyhets- och förlagskanaler, är det uppenbart att många hoppas på att den skall få fäste och utföra underverk i svensk kristenhet.

Det senaste utslaget av folklig väckelsesensation, Jesusfolket, rörde om i många själar och förmedlade en ton av befrielse och okonstlad frälsningsglädje. Det så kallade "Jesusfoket" gästade oss under några sensommarveckor. De talade, sjöng och vittnade med ett otroligt naivt framträdande inför tusentals vältränade och finsmakande kyrksamma och fromma. De uppträdde avväpnande, oskuldsfullt och inspirerande på uräkta maranatamanér utan att få något ovationsartat gensvar av en publik, som dock trots allt övervann sina förbehåll och riskerade en och annan handklappning.

Apostolisk slutepok

Möjligheterna är stora men farorna många. Vi tror inte på politik, ekumenik, verklighetsflykt in i religiösa svärmerier eller dogmatisk renlärighet som nödhjälp ur ett komplicerat dilemma. Vi behöver alla få möta den Uppståndne så personligt, så intimt, befriande och renande från skepticism, relativism och materialism att tron synliggöres genom sina specifika gärningar

och uppenbarar sin kraft i övernaturliga manifestationer. Ett fungerande kristen- och församlingsliv är inte en utopi, det är en möjlighet och kan och måste bli verklighet.

Vi tackar Gud för alla de väckelsesignaler och andliga impulser, som leder oss och andra fram emot nya kristuserfarenheter. Stegvis förs vi av Anden genom ordet och de redskap Herren använder in i församlingens apostoliska slutepok. På samma gång är vi vaksamma och avvisar bestämt idéer, inspirationer och locktoner, som vill föra oss bort ifrån den grund vi tror står kvar då alla bålverk raserats.

I den mån omprövningar och nytänkande leder fram till Ordets erfarenheter och församlingens uppbyggelse i avskild förbidan och tjänst i bön, offer och vittnesbörd, är identiteten styrkt och behöver ingen annan legitimation vid kyrkporten.

Ekumenik – idag och imorgon

V - 77

Ekumeniken i vårt land arbetar sig fram genom många centrala och perifera organ på riks- och lokalplanet. Utvecklingen står givetvis inte stilla, och de slagfärdiga argument för närmanden och samförstånd, som idag förs fram, ter sig såsom taktisk propaganda, en bra metod att kamouflera infiltrationsekumenikens framgångar.

Det strategiska målet är klart fastslaget sedan decennier tillbaka. Misslyckade officiella försök att nå detta mål har inte gjort att planerna skrinlagts, utan fastmer gett förberedelserna aktualitet genom nya

grepp på enhetsproblematiken. Men vilka krafter är det egentligen som bestämmer ekumenikens framtida utformning.

Ekumeniken –

mamonsstyrd världs rörelse utan hopp!

Riksekumenikens mångåriga nattvardskval återvänder ständigt med nya pikanta utspel. En frustrerad ledare träder fram i teatraliska roller inför allt folket för att som skamsen och missförstådd församlingsherde förklara den kluvenhet han på grund av det mäktiga ämbetet måste acceptera och leva med.

Som god ledare, föredömlig kristen och sann ekumen, hoppas han på sympatier och inte förebråelser av medarrangörerna, trots att han på grund av sin mångsidighet tvingats inta helt oförenliga positioner i nattvardsfrågan, av lojalitetshänsyn till sina mindre mogna vänner. Folkets omognad åberopas som för mildrande omständighet då denna ynkedom krystar fram sina ursäkter och appellerar om tålamod. Ty, försäkrar han rörd och troskyldigt, tiden och tiden allenast kan undanröja hinder för den öppna ekumenik han principiellt personifierar, men praktiskt inte tillämpar i det uppmärksammade fallet.

Han hämtar råd av Paulus som helt lägger avgörandet genom självprövning hos varje enskild deltagare och utlovar dessutom sin välsignelse över alla som deltagar i den interkommunion han själv med stor vanda måste demonstrera emot genom sin frånvaro. Det är ju inget mindre än församlingssynen som står på spel; åtminstone ännu en överskådlig tid framåt.

Det hindret garanterar han emellertid, av någon outtalad anledning, ska vara undanröjt om ett decennium.

Förmodligen kommer vägen till den efterlängtrade interkommunionen att vara kortare så att också till och med pingstpredikanter kan anförtros värdigheten att celebrera, utan att som nu behöva hyckla!

Spektakulära upptåg

Studerar man riksmötets totala utbud av olika aktiviteter, stormöten och sammankomster, demonstrationer och manifestationer med varierande inslag av spektakulära upptåg, kyrkospel, solidaritetsyttringar, traditionell kult i olika former och med olika uttrycksmedel i stats- och frikyrkor, tält, aulor och hallar samt på gator och torg, är det helt omöjligt att avgöra vad det är för fenomen, som bestämmer graden av gudstjänst acceptabel för ekumenisk praxis, där alla kan delta och trivas.

Nya bibelöversättningar och vetenskapliga tolkningsmetoder anpassade till majoriteten reducerar snabbt auktoritetstrons inflytande. Ekumeniken gör kyrkan folkligare och gemenskapsformerna enklare, hjärtligare och mänskligare utan att fördenskull vara andligare eller mer gudomlig.

Med ett citat ur boken "Den kristna kärlekstanken genom tiderna" av professor Anders Nygren kan det kanske vara hälsosamt att pröva tidens toleranstro och gränsöverskridande ambitioner.

” För förståelsen av den kristna idéhistorien är det av vikt att giva akt på hurusom den går fram i en bestämd rytm, i växlingen mellan tvenne tendenser, som

vi kunna kalla syntes och reformation.

Med syntes menas då tendensen att anpassa kristendomen efter dess omgivning. — — —

Med reformation åter menas tendensen att renodla kristendomen. Huvudangelägenheten är här att så starkt som möjligt avgränsa den från allt annat och låta den framträda i sin egenart. — — —

Att kristendomen genom en dylik anpassning kan bli tillgängligare för dem som förut levat inom den andliga värld, med vilken kristendomen är syntesen sammansmält, är påtagligt. Men lika uppenbart är, att en dylik sammansmältning innesluter risken, att kristendomen tappar bort det för den karaktäristiska och egenartade. Kristendomen blir lättare att nå, men samtidigt inställer sig frågan, om det som sålunda nås verkligen också är kristendom i ordets egentliga mening. Har icke fastmer kristendomen i denna sammansmältning med annat blivit så försvagad, att den snarast kan betecknas såsom ett salt, som förlorat sin salta?
”

Ekumeniken är en nygammal uppfinning. Som idé och rörelse har den hög ålder. Det föränderligt nya är formen i vilken den framträder i varje tid. Ärkebiskopen Nathan Söderbloms storslagna plan var att

” man ej skulle i första hand diskutera trosfrågorna utan samla sig kring arbetet för broderskap mellan folken, kristna principer i samhällslivet och skapandet av ett gemensamt organ för det kristna samvetet. ”

Kyrkorna är en integrerande del av det bestående sam-

hällssystemet, och ekumeniken är ett utomordentligt instrument för anpassning till den utveckling också kyrkoledare mer är offer för än styr.

Bugande och krypande

Pastor Lewi Pethrus ställde sig kritisk och helt avvisande till sådana program för ekumenisk nydaning av svenskt fromhetsliv. Några citat avslöjar hans position:

” Detta tassande inför de mäktiga i världen, detta bugande och krypande med vackra ord, är icke likt Jesus och hans efterföljares sätt. Johannes Döparen stod en gång inför en konung men talade så, att han förlorade huvudet.

Jesus stod också en gång inför en konung och en landshövding och talade så, att han blev korsfäst. Paulus stod inför en konung. Han trängde honom inpå livet och smickrade honom icke. 'Tror du profeterna, konung Agrippa?' sade han. 'Jag vet att du tror dem'. Det talet kostade Paulus årtal av fängelse och slutligen döden. — — —

Detta krypande och smickrande inför de maktägande i världen har i alla tider varit kännetecknande för världskyrkan och hennes prelater, och man skulle icke alls förundra sig, om de maktägande föraktade dem i sina hjärtan. — — —

Det är även en fara att gränslinjen mellan tro och otro utplånas. I detta möte (ekumeniska mötet i Stockholm 1925) är troligen de flesta som deltagare, nyteologer, och man gör ingen hemlighet därav. Man tror inte på Bibelns inspiration, på uppståndelsen, på det övernaturliga.

Och dessa män går i täten för detta arbete. Man har övat sig oerhört med att använda ord, som döljer ens inre avsikter. — — —

Huru skall de frikyrkliga kunna hävda sanningen om personlig omvändelse som villkor för medlemskap i församlingarna, dopsanningen och andra bibliska läror, då de allierat sig med världskyrkorna? Saken är den, att man, utan att man vet eller förstår det, glider in i något som man egentligen inte vill komma in i. Men man är där, och så måste man utplåna gränslinjerna. — — —

Ja, säger någon: Det går väl an att klandra. Det är mycket lätt att se på andra och säga, vad som är galet. Men vad kan vi ge i stället för detta ekumeniska möte, som kan fylla de samhällsförbättrande uppgifter, som detta möte menar sig ha?

Jo, ära vare Gud, den gamla frälsningen i Kristus Jesus är det bästa samhällsförbättrande medel, som finns. En ny Jesu Kristi församling på jorden, fylld av den helige Ande, är det bästa salt mot förruttnelsen i världen. Detta har den verkligt sanna och levande kristendomen i alla tider ådagalagt. ”

Nygammal uppfinning

Vad som var reaktionärt eller revolutionärt är det inte så lätt att bestämma. Söderblom och Pethrus rörde sig på helt olika plan. I båda fallen talas det visserligen om reformer, som verkar jämförelsevis radikala. Men i det förra exemplet gäller det reformer av det bestående samhället, för vars ändamål ekumeniken skulle ge kyrkorna en lämplig plattform.

I det andra fallet gäller det också reformer. Men syftet med dessa var att renodla kristendomen, och befria den från främmande element, vilka verkar komprometterande eller förnedrande för den kristna församlingen och berövar den dess trovärdighet.

Denna ovilja till analys och självprövning blottar graden av verklig kunskapsbaserad övertygelse. Ekumenikens verkliga karaktär förändras inte av några karismatiska impulser. Den är som idé och rörelse från tid till annan stabil, och kan med sin omåttliga aptit sluka allt levande utan större komplikationer såsom en gång ett känt havsvidunder slukade en olydig profet.

Ekonomiska lagar

Vanmakt och verklighetsflykt är jättar i det ekumeniska framtidsperspektivet. Pålitligare prognosmakare finns troligen inom maktcentra man vanligtvis inte sammankopplar med kristna ideal och aktiviteter. Det är nämligen inte dagens teologi, som på något avgörande sätt bestämmer ekumenikens framtida utformning. De etablerade kyrkorna är integrerade med det övriga samhället, vars morgondag i stort sett bestäms av automatiken i hårda ekonomiska naturlagar.

Det är andra lejon, som stimulerar eller dämpar de fria marknadskrafternas framfart. Statsmakten balanserar fortfarande i någon mån deras verkningar. Kyrkorna är för sin existens undantagslöst beroende av ekumeniken som ett centralt och nödvändigt instrument för att följa upp och vidmakthålla den religiösa sektorns intressen i det ekonomiska maktspelet.

Skall de etablerade kyrkorna med någon större

framgång kränga sig ur det obehagliga greppet måste ekumeniken bli politiskt revolutionär och verka samhällsomstörtande för en helt ny ekonomisk världsordning. I det nuvarande systemet är utrymmet för manövrering begränsat till det minimum, som dygden framhåller som enande moment i teologi, tradition och kyrkoordning.

På det ideella och religiösa planet pågår också dops-, nattvards-, kyrkoordnings-, ordinations-, isole-rings- och sektträtor och -diskussioner. I och för sig är inte något av detta som sker på vägen till enhetskyrkan ointressant eller betydelselöst, och det är säkerligen av allmänt intresse att få veta hur kyrkorna anger sina positioner i relationerna till varandra och till samhället. Det förbereder och hjälper naturligtvis de redan kringskurna kyrkorna med anpassningen till den bistra praktiska och ekonomiska verklighet som fortgående förändrar den värld vi lever och verkar i.

Genanta fakta

Debatter och dialoger på expert- och lekmannanivå, gudstjänster och manifestationer, samt karismatiska upplevelser och socialetiska engagemang, kyrkovandringar och processioner, gemenskapsmåltider och lovsånger är uppfordrande, spännande, uppbyggande, och gör tillvaron mer glamourös. Men skall kyrkorna kunna fungera som tjänande organ åt det nuvarande samhället måste de göra sin religion till bundsförvant med de starka krafter som utanför och oberoende av alla religiösa symbolvärden och all ekumenisk festi-vitas bestämmer deras villkor.

Ett mera synligt uttryck för denna alerta djärvhet är pingströrelsens nyetablerade ungdomsorganisation, PU, tillkommen just på grund av ekonomiska överväganden om statliga bidrag.

Pingströrelsens debut såsom medarrangör i ett ekumeniskt riksmöte, FKR-76 i Jönköping, hade en motsvarande ekonomisk koppling. Ett förhållande man fullt begripligt helst förtiger. Denna enhet mår nämligen inte gott av alltför vågade indiskretioner. PU:s ekumeniska kväljningar efter Öppet Hus konfrontationerna i Västerås, är nog av övergående art. Symptomen av den konstaterade arten har visat sig kunna effektivt botas med snabbverkande injektioner av nya bidrag.

Tidningen Dagen är också ett skolexempel på denna konjunkturökumenik, vars periodicitet helt okarismatiskt bevisligen avgörs av tidningens ekonomiska avdelning och inte av dess redaktion. Åtta miljoner två hundratusen kronor årligen från staten har förmodligen rehabiliterat redaktionen i allmänkristen riktning. Ekumenik för ekonomins skull, ett övergripande faktum också policyfrågor måste underordna sig.

De ekumeniska, eller i den mån de fortfarande existerar, antiekumeniska stämningarna och spänningarna behöver inte längre teologiskt motiveras. Det som är skönt, framgångsrikt och nyttigt är teologiskt riktigt. Problemet ligger på ett annat plan och är möjligen semantiskt, ty det kan ha sina svårigheter att för kristna med exempelvis en fundamentalistisk tradition översätta den reella verkligheten i trovärdiga ideala termer, så att de blir erkända som andliga verkligheter i

kontinuitet med urkristen väckelse- och bibeltro.

För de mer reserverade eller kritiska elementen tarvas andra lösenformler. Med beundransvärd skicklighet formuleras sådana besvärjelser eller fältrop. Det furstliga och klassiska uttalandet att först samlas omkring det som enar och lämna det som åtskiljer är väl en sådan trollformel som paralyserar och som befriar från analys och självprövning. Historiskt och profetiskt är nämligen den ekumeniska rörelsen förankrad i det forntida Babel och ett framtida Babylon.

Det är naturligtvis i allra högsta grad anstötligt och förargelseväckande att påstå att bildade och förtroendeingivande samfundsledare med olika officiell status inför allt folket medvetet skulle vilja eller ha något intresse av att förfälska verkligheten med sin professionalism och religiösa terminologi. Förmodligen är det mesta av det de säger deras sanning, näringslivets sanning och kyrkornas sanning, och de redovisar kanske mer uppriktigt och ärligt än andra makthavare inom andra områden, sin sektor av det samhälle de betjänar.

Samtidigt är det helt uppenbart att dessa representanter stundtals ganska ensidigt marknadsför sina gemensamma gruppintressen med den moderna reklamens manipulerande metoder. Sådana är nämligen spelreglerna för alla etablerade i samexistensen i det pluralistiska datasamhället, och kyrkorna tävlar ingalunda på egna villkor eller har tilldelats plats på åskådarläktaren. Tvärtom!

Kampen har hårdnat och kyrkorna måste rusta sig. Egentligen är ju ekumeniken mer ett resultat av konkurrensen om de ekonomiska resurserna än kam-

pen för den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga. Skatte- avdrags- och bidragspolitiken är, rätt utnyttjade, effektiva instrument i ekumenikens tjänst, varför striden också måste utkämpas på det planet.

I ekumeniken återspeglas sålunda det övriga samhället, varför det ter sig ganska logiskt att påstå, att kyrkornas framtid inte på något avgörande och bestående sätt påverkas av traditioner, trosbekännelser och organisationsformer. Lika odogmatiskt som Volvo och Asea, tvingas kyrkorna underordna sig kapitalets hårda och osentimentala villkor om de överhuvudtaget skall överleva som kyrkor och Kyrka.

Den ekonomiska krisen kommenderar fram rationaliseringar i samhällets offentliga sektor, organisationer, näringsliv och kyrkor lika hänsynslöst. Enheterna blir färre och större. Tröghetsmomentet är av naturliga skäl större i kyrkorna, men utvecklingen är på gång och accelererar med samhälleliga subventioner och det icke föraktliga karismatiska energitillskottet från pingströrelsen fram mot ekumenikens slutmål; Enhetskyrkan med fullständigt mammonsvälde.

Men då det målet uppnåtts är Jesu Kristi församling borta – eller hemma. Ty den vare sig skapas, formas eller styrs av ekonomiska lagar eller marknadskrafterna, utan drivs av Anden och är fri och oberoende, i vaksam beredskap och förväntan utanför alla läger.

MARANATA!

Vågade rader till Nyhem - 83

Bäste konferensdeltagare! **FÖRLÅT** **- att vi stör ett litet ögonblick -**

DET ÄR FÖRVISSO inte riktigt flint att vara så här påflugen under normala förhållanden. Situationen är emellertid helt speciell, och vårt budskap angeläget av flera gemensamma skäl, varför vi måste forcera mediavallen. Därför har vi tagit oss friheten att så här etikettsviktigt och oaviserat distribuera detta avslöjande dokument till dig genom egna kanaler.

DESSA VÅGADE RADER är inte adresserade till professionellt tidningsfolk och maktägande sammanträdesmänniskor, utan vänder sig med alla sympatier till Dig som läser deras alster och blir offer för deras propaganda.

Det gäller



DEN LILLA TRYCKSAK du just nu fått i din hand är stötande för konferensandan, och bör för den skull helst läsas i smyg. Tidningen DAGENS styrelse och redaktion tycker definitivt inte att du ska influeras till personliga ställningstaganden om det genuint kristna evenemanget på denna sida. De har redan beslutat för dig! Detta publicistiska förmyndarskap får sin konkretion i den mångåriga annonsbojkott som kategoriskt deklarerats av chefredaktören i det principuttalande som finns återgivet på omstående sida. Det är en ojust tackling som väcker bestörtning, och som bara *den* motiverar denna okonventionella direktkontakt med läsekretsen. Men då tidningen dessutom förstärker sina kampmetoder, med mångspaltiga skandalannonser i färg om Maranata på specialbeställda utrymmen med maximal

profit, då blir denna spontana protest en befriande nödvändighet.

VI TYCKER DU bör ha chansen till ett förutsättningslöst val utan manipuleringstrick och mediamygel genom annonsbojkott och censur för ett tillrättalagt och styrt nyhetsflöde. Många mutmiljoner i statliga press-, parti- och församlingsstöd demoraliserar, urholkar alla etiska regler och sätter korruptionen i system.

EN ORIENTERINGSVISIT på den sommarkonferens många *talat om* och *längtar till*; på Gärdshyttans Gård sommaren 1983 är nog ett rätt steg på vägen mot större klarhet!

Vi hälsar dig välkommen!

BRODERLIGEN

Finn Arne Imsen

Epilog

På sidan sextioett i denna bok förekommer ett fotomontage. Det har sammanställts av fyra skrivelser, samtliga från tidningen Dagen, varav tre är adresserade till Maranataförsamlingen. Dessa tre skrivelser med totalt tio rader utgör hela den korrespondens tidningen Dagen kostat på oss under alla dessa trettiofem år. Fantastiskt!

Tidningen har alltså konsekvent avstått ifrån att besvara principiellt viktiga skrivelser, och visar en föraktfull attityd, förmodligen utan motstycke i profana eller religiösa medier.

Det enda försök till svar, som tidningen presterat, det var, då den tvingades till offentligt svaromål på grund av några radioprogram, Rakt på sak, i Sveriges Radio. Då passade tidningen på att förfasa sig över att den fått vänta i flera veckor, innan den kom till tals. *Vänta i flera veckor*, klagade redaktionen, som låtit oss vänta i trettiofem år! Men det är kanske inte samma sak? För Dagen.

Fredliga protestaktioner

Redaktör Per Östlin är Dagenhusets informationschef.

Hans uttalanden, den enda ansats till förklaring redaktionen gjort under alla år, får utgöra en del av försvaret av tidningens oetiska annonspolicy. Därför uppmärksammas de speciellt i denna bok. Vi får bland annat veta att tidningen Dagen i olika sammanhang ryckt ut för att stötta Maranata, då det attackerats av myndigheter.

Han förnekar naturligtvis inte annonsbojkotten, utan gör ett tafatt försök, att med ett exempel påvisa att den varit *partiell* och inte *total*. Det är patetiskt så det förslår! Dementin från chefredaktören är däremot kategorisk. Han ger besked i klartext: "...inte anser oss i någon form kunna stödja Maranatas verksamhet". Per Östlin gör ett olycksfall i arbetet till norm.

Hans resonemang ger intryck av att redaktionen saknar förmåga till självspgling. Vad är det som har skett? När informationschefen berättade, fick våra strödda aktioner karaktären av planmässigt genomförda terrordåd. De fredliga protestaktionerna hade absolut inget inslag av aggressivitet eller våld. Det som förekom var ju att trycksaker, huvudsakligen med citat av pingstpionjärerna, spreds. Tre sådana typexempel finns i föregående kapitel.

Alltså, det som i förstone förkunnades från pingstvännernas egna predikstolar, och som är tidlöst. Kan det vara söndrande och sårande för dagens pingstvännar?

Intellektuell ohederlighet

Det är sant att dessa aktiviteter skett utanför tält och kyrkor. Det beror på den situation, som Dagen fram-

svurit. Dessa stillsamma och sporadiska opinionsyttringar, är emellertid helt oskyldiga i jämförelse med den annonsbojkott tidningen själv svarat för under trettiofem år. Uppdämda opinioner och strypta kanaler tvingar fram uttrycksmedel den aktuella situationen kräver och möjliggör.

Dagenredaktörens exempel, upphämtat från det profana samhället, är inte på något sätt övertygande, men om förebilder skall hämtas därifrån, så bör det poängteras, att utomparlamentariska protestaktioner i de flesta fall visat sig vara ett hälsotecken.

Men argumentet blir ju helt förvirrande om man ser situationen i dess helhet. Först så genomför man en bojkott, som får pågå i årtionden. Därefter reagerar de blockerade, och söker informera på ett möjligen ovanligt och utmanande sätt.

I nästa moment förklarar tidningen Dagen de blockerades protestaktion vara orsaken till blockaden. Det måste väl finnas gränser på intellektuell ohederlighet. Man biter sig själv i rävsvansen.

Men om nu dessa aktioner var så anstötliga, och åstadkom så mycken irritation och ledde till splittring, varför togs inte det upp i nyhetsrapportering eller på annat sätt i den kristna rikstidningen? Istället används de som skäl för att manipulera fakta, varefter den mångåriga blockaden konfirmeras.

Näringsbegränsande sanktioner

Annons om Pilgrimshem, ett hotell i cityområdet i kristen regi, avvisades "med motiveringen att den ansågs beröra Maranatas mötesverksamhet", förklarade

Per Östlin. Detta är ju verkligt alarmerande, ty det innebär ju i realiteten att varje man och kvinna i detta land, som är ansluten till en eller annan misskrediterad församling löper risken att få sin förvärvskälla utsatt för näringsbegränsande sanktioner...

Då Per Östlin gör gällande att tidningen Dagen har ryckt ut för att stötta Maranatafolket i olika sammanhang då de attackerats av myndigheter, så blir det rörande till bristningsgränsen.

Det är sant att tidningen Dagen vid några tillfällen tagit upp principiellt viktiga frågor som aktualiserats genom maranataförsamlingarnas mötesverksamhet. I samband med det sk "Vaggerydsfallet" utbröt en veritabel debattstorm i alla svenska medier om troshelbrägdagörelsen. Vaggerydsfallet gällde en diabetessjuk pojke, vars fromma och älskvärda föräldrar och broder var pingstväänner.

Därefter socialstyrelsens makabra skrivelse till barnavårdsnämnderna i landet, att belägga sådana möten med förbud för ungdomar under sexton år. Det var det omskakande TV-mötet från Viktoriasalen sommaren 1963, som jagade upp myndigheten till preventiv åtgärd mot extatiska väckelsemöten.

Det gällde alltså generella och vitala frågor om tros- och mötesfrihet. I allra högsta grad var pingströrelsen inkluderad i det klåfingriga utspelet. Hade inte så varit fallet, skulle det inte ha nämnts med en rad i tidningen Dagen.

Det fick nog två av tidningens dåvarande redaktörer känna på. Sven Forsberg och Erik Martinsson var tillräckligt oförstörda för att inse vidden av socialsty-

relsens famösa skrivelse till barnavårdsnämnderna i landet. Barnförbud sådana möten för barn under sexton år, dundrade myndigheten. De två Dagenredaktörerna reagerade med att anmäla socialstyrelsens ukas till JK. Hos honom fick de rätt, och de klagandes tanke var att granska detta utslag av maktmissbruk ytterligare. Det satte emellertid den nuvarande redaktionsledningen stopp för efter sin entré. Då lades locket på...

God förmyndarstil

Dagenhusets informationschef hade lösningen på den gordiska knuten: "Utbrytarna har ju möjlighet att bekosta utgivningen av sina egna tidningar". Jovisst, men det bidrar knappast till att lösa missbrukad media-makt i tidningen Dagens publicistiska verksamhet.

Det har åtminstone undantagsvis publicerats annonser från Maranata, om dessa inte varit kopplade till någon mötesverksamhet, hävdar informatören. Ingen är så blind som den som inte vill se. Vad har hotellannonsen "Bo bra och ät gott" för koppling till sådan verksamhet? Om *det* nu har någon betydelse.

Med god förmyndarstil urskuldar sig redaktionsledningen med självpåtagen, ömsint omsorg om sin läsekrets: "Om Dagen-läsarna mött dessa tillmälen i annonsform i den tidning man äger och kämpar för, skulle de av lättförståeliga skäl blivit mycket sårade," meddelades från sandlådan. Männe icke pingstvännerna betackar sig för denna obskyra övervakning – majorintrimmad censur...

Nu och då har vi efter bästa förmåga aktualiserat dessa livsviktiga samlevnadsfrågor i våra högst be-

gränsade medier. Då har vi inviterat Dagens redaktionsledning till specialprogrammen. De har alltid, lika överlägset avvisat inviterarna.

Bannlyst Frihet, en fallstudie över missbrukad mediamakt, är färdigskriven. Den överlämnas nu till folket. Förhoppningsvis blir reaktionen den, att våra vedersakare på tidningen Dagens redaktion tvingas överge prestige och status. Det är dags att slita av sig enväldets väsensfrämmande majorsymboler och etablera normala umgängesformer med trons folk, varav Maranata är en del! Vår bön är emellertid inte att bli erkända, utan att bli trodda!

Innehåll

Inledning	9
Fem krigsår	11
Så började det	21
Angripande journalistik	27
Tigande journalistik	48
Gamla Bro	56
"En skänk från ovan"	63
Undersökande journalistik	80
Rakt på sak	88
Missbrukad mediamakt	97
Protestfoldrar	107
Väckelsesignaler, G-72	107
Ekumenik-idag och imorgon, V-77	110
Vågade signaler till Nyhem-83	121
Epilog	122



Till mitt femtonde år var jag Oslo-gutt. Då familjen emigrerade till mammas fädernebygd i Sverige, låg fem svåra krigsår bakom.

Under hela min offentliga verksamhet som församlingsföreståndare och företagsledare i detta land - trettiofem år - har jag varit bannlyst av dagstidningen med "väckelsekristen inriktning"; utan möjlighet att gå i svaromål mot återkommande skandalskriverier.

Tidningens publicistiska metoder ger associationer till ungdomstidens ökända sfärer med skräckinjagande symboler. Det är ofattbart - men sant!

Censur var ett av nazismens starka och framgångsrika vapen för att manipulera opinionen. Fem krigsår utan fri opinionsbildning och därefter en mångårig bannlysning i fredstid, har gett mig ständigt nya orsaker till eftertanke - journalistisk etik på avvägar. Bannlyst Frihet dokumenterar.

Denna fallstudie över missbrukad mediamakt lyfter fram en okänd verklighet. Svensk kristenhet kan inte lastas för denna journalistiska infantilism. Den bär tidningen Dagens signum!

Här är mitt genmäle.